

Şitlembik-2

abdullah aymaz

ÇİTLEMBİK - 2
(NÜKTELER)
E. ABDURRAHMAN
(ABDULLAH AYMAZ)

ÇİTLEMBİK - 2

(NÜKTELER)

E. ABDURRAHMAN
(ABDULLAH AYMAZ)

İÇİNDEKİLER

Artık yıldızlara taş atmıyorum ama.	9
Yedi ile aklını mı yedin?	11
Müdafaa ne zor şeymiş	13
Besmele her hayrın başıymış	15
Şahs-ı bî imâni.....	17
İmansız verilecek enteresan cevap	20
Böyle cezaya can kurban	23
Çamura düşen sarhoş gibi.....	25
Q8=Kuveyt.....	27
Eğer bir saat mühlet olsa	29
Kalbi kırılacağına	31
Benim yerimde olun da görün.....	33
La rahate fi'd-dünya.....	35
Ne var ise âlemde, Âdem'dedir Âdem'de.....	37
Aferin bana!	39
Niye kaçıyorlarmış?.....	41
Ancak İmam Şâfi'nin çözdüğü problem	43
Bulunmaz Bursa kumaşımıdır.....	44
Orada ne işi var?.....	46
Yıldızlara taş çıkartan genç	48
Üç yaşındaki pilot Işılay	50
Ben de pilot olmaya karar verdim.....	52
Ev danası öküz olmazmış	53
Sakın kalp kırmayalım.....	55
Susurluk-Gate.....	57
Sanki, maymuna dönenler gibi	59
Ecdat neler yapmış?.....	63

Ezan güzelliği	128
Tahta kılıç.....	131
Allah seni dört ayaklı yaratsaydı?.....	134
Eğer Allah isterse aslan koruma olur	136
Kınından çıkmış kılıca dönenler	138
İlim bir nurdur, günahkâr kaplarda durmaz	140
Ama biz onu seviyoruz!.....	141
Bu yıldıza taş atamazdım zaten	144
Sen de bir başkasına iyilik yap.....	146
Boğaza duran.....	148
Asılmak ölmek değildir	149
Kâbe tavafi ve anne hakkı.....	151
Belâ ve bin belâ	153
Sırrını dışa vurdu, ateşte kavruldu	155
Dolular boşuna yağmazmış.....	156
Yağmur duası	159
Alaca bulaca sözlerle.....	163
Gönenli Mehmet Efendi	165
Gel de burada söyle	167
Barnaba ve İbrahim'in soruları	169
Tâ Kâlu belâ'da	174

ARTIK YILDIZLARA TAŞ ATMIYORUM AMA...

Çizgi filmlerde bana dil çıkarttıkları için yıldızları taşlamaya başladım. Bunun üzerine gazetelerde “Yıldızlara taş atan çocuk” diye yazı çıktı. Ama çizgi filmlerin benimle kafa bulduğunu anlayınca, taş atmaktan vazgeçtiğimde iş işten geçmişti. Artık ismim değişmez oldu.

Bir gün ağabeyim bana bir duvar yazısı gösterdi. “Lâf taşıyacağına taş taşı.” diye yazıyordu. Bu sefer ceplerime taşlar doldurup duvar yazılarına takılmaya başladım. “Hodri Meydan”daki küçük duvara yazılan vecizeleri takip etmeye başladım. Bir gün polislerin duvarlara yazı yazanları yakaladıklarını yine gazetelerden öğrendim. Ağabeylerimin başına bir şeyler gelmesin diye ikaz edici bir mektup yazdım ve “Duvarlara yazı yazanları polis amcalar yakalay-veriormuş, haberiniz olsun!” dedim.

Tabi yıldızlara taş atan çocuk diye yayılan kötü şöhretimin bir gün film yıldızı ve televizyon program yapımcısı Fato Abla’nın kulağına ulaştığını da duydum. Ödüm koptu. Harıl harıl beni arıyormuş.

YEDİ İLE AKLINI MI YEDİN?

Selahattin Duman olacağımı söyledim ya, başıma gelenleri sormayın. “Mümkün mü?” imiş. “Hem o, Somalililere benzeyen fotoğraflarla Selahattin Duman’a benzer mi?” imişim. İşte ben de burada yazıyor ve Selim Eren amcama söylüyorum. Bir daha benim resmimi, ben büyüyünceye kadar ve boyum-kilom Selahattin amcaya ulaşınca kadar hiç koymasın. Kabahat benden gitti.

Bu günlerde kafam bilgisayar gibi. Varsın ağabeyim beni bilgisayarına dokundurtmasın. Kafam müthiş...

Geçen gün “Baba sen bana niçin ‘Oğlum sen hurûfî misin yoksa?’ diye kızdın dedim. Bana “Oğlum, tarihte harflerle batinî ilimler öğreniyoruz deyip abuk-sabuk iddiada bulunan bir grup var, onlara benzemenden korkuyorum.” dedi.

Baba, peki öyleyse, sana bazı sorular soracağım:

- Nerede doğmuştunuz?
- Kütahya’da
- Plâka numarası?
- 43 (4+3=7)
- Şimdi nerede oturuyorsunuz?
- 34
- Size ilk tesir eden risale?
- İhlâs

MÜDAFAA NE ZOR ŞEYMİŞ

Artık ta Amerika'dan bile hakkımda söylenenleri duyuyor ve kendimce cevap hazırlamaya çalışıyorum. İşittim ki, New Jersey'den Zinnur Tabakçı amcam benim için, "O, Çiroz, o çelimsiz Abdurrahman, şimdi de çıkmış, kabadayı bir yazar olmak mı istiyormuş?" demiş.

Şimdi bunlara, minik kuşların getirdikleri bilgi ve belgelerle değil, bizzat yaşanmış olaylarla cevap vermem gerekiyor.

Peki ben öyle Somalili pehlivanlar gibi cılız mıyım da Paterson da bilhassa Park Str. de yıldızlara taş atarken kırılan camlar kimindi? Öyleyse niye adım, "Mahallenin kabadayısı"na çıktı? Tabi, bu arada sırada karşı çetelerden kötek yemek de normal sayılmalıdır. Hem de ben tek başımaydım. Bütün bunlar unutulsa bile Poconoz'da gösterdiğim kahramanlıklar unutulmamalıdır. Şahitlerim, Nadir ve Nevzat amcalarımdır. Minibüsün camı meselesine gelince, zaten işi bitmiş ve aylardır kullanılmadığı için hedef tahtası hâline gelmişti... Zannediyorum, bu kadar delil yeter, kimse de "Hayır böyle bir şey olmamıştır." diye karşı çıkamaz.

Şimdi aklıma birisi daha geldi... Peki ben o kadar güçsüz isem, ne diye bir tekmede kırdığım kapının

BESMELE HER HAYRIN BAŞIYMIŞ

Ben çoğu zaman belki bir yazıya konu ederim diye yapılan sohbetleri dikkatle dinlerim. Bir gün babam gerçekten başından geçen bir olay anlatıyordu:

Konya'dan bir grupla kalkıp Çayırbağı Suyu'nun çıktığı yere gittik. Orada Çavuş ağabeyin bir arkadaşıyla karşılaştık. Ona dedi ki: Yine kavga edip mahkemeye düşmüşsünüz. Sonra ne oldu? Çayır Bağlı; "Hepimiz hakimin karşısına dikildik. Hakim bana, "İlk defa küfrederek kavgayı sen başlatmışsın doğru mu?" dedi. Ben de 'Hakim Bey, biliyorsunuz bu kavga hâli... Her hâlde Besmele ile başlayacak değildik ya!' deyivermişim. Hakim gülmeye başladı. Bunu fırsat bildim ve dedim ki: 'Hakim Bey gördüğünüz gibi Besmelesiz işe şeytan karışıyor. Biz de şeytana ve nefsimize uyduk ve bu hâle düştük. Şimdi de pişmanız. Ne olur bizleri barıştır. Benim bu samimî itirafım karşısında Hakim Bey, bizlere biraz nasihat ederek, barışmamızı sağladı."

Bu olay benim için bir dersti. Bir ara büyük nitem, elinde tuttuğu su dolu bir bardağı göstererek; "Bunun üstünde ne var, altında ne var?" diye sordu. Ben üstüne baktım bir şey göremedim, altına baktım

ŞAHS-I Bİ İMÂNÎ

Konular suyunu çekince, bir yazarın ne kadar sıkıntıya girdiğini yazar olmayanlar, hele hele belli zaman dilimlerinde mutlaka bir şeyler yazmak zorunda olmayanlar elbette bilemez... İnsan böyle zamanlarda gözlerini dört, kulaklarını beş açıp uzaktan yakından konu yakalayabilmek için dikkat kesiliyor. Babamın sınıf arkadaşlarıyla neşeli sohbetleri benim için bir ip ucu olabiliyor. İşte bu sefer de kulağıma gelen “Hariri” ve “Şahs-ı bi imanî” sözleri beni ilgilennmeye sevk etti. Kendisine, münasip bir fırsat yakalayıp sorunca öğrendim ki, Hariri, Arapça ve Farsça derslerine giren bir hoca imiş. Şahs-ı bi imanî ise Farsça dersinde Harirî Bey’in anlattığı bir konunun başlığı imiş. Manası da “imansız kişi” demekmiş.

Evet bu imansız adamın soruları da benim dikkatimi çekti. İsterseniz konuya başından girelim:

Bir grup insan bir şeyler öğrenmek için bilgin bir zâtın etrafına toplanıp sohbetini dinlemeye başlamışlar. Bu sırada oradan geçmekte olan dinsiz birisi de ‘Şunların kafasını karıştıracak ve âlim diye çevresine üşüştükləri kişiyi de tökezletecek birkaç soru sorayım da cevaplarını bulsunlar bakayım...’ diye

Ben de tam burada, iyice düşünüp konuyu aklı-
mızdan çıkmayacak şekilde kavramamız için burada
kesiyorum. Ne demişler,

“Soruyu anlamak cevabın yarısıdır.”

lerinde samimî ise şöyle düşünmesi lâzımdı: “Bu şer hareketi Allah yarattı benim gibi iradesiz bir zavalıdan ibaret olan birinin hiçbir suçu olamaz. Öyleyse mahkemeye gitmek mantıksız olur.” Ama biliyor ki, insanların iradesi vardır, onlar iyi veya kötüyü tercih ederlerken Allah da imtihan gereği hangi şeyi tercih etmişlerse onu yaratır. Sonra insanlar da tercihlerinin neticesine katlanırlar.

Üçüncüsü, madem Allah her yerde hazır ve nazırsa bana gösterin bakalım diyor. Allah insana göz de akıl da vermiş. Biz bazı şeyleri gözlerimizle bazı-
larını da aklımızla görüp anlarız.

Meselâ; şimdi alınının acıdığını söylüyor, ama biz acıyı görmüyoruz. O zaman acısı yok mu diyeceğiz? Hayır. Kan aktığına ve orası yarıldığına göre acı da vardır. İşte kâinatta bu kadar yarattığı eserlerle varlığını apaçık aklımıza ve vicdanımıza gösterip duyuran Allah hakkında hâlâ varsa gösterin bakalım gibi bir saçmalığın olmaması lâzım.” demiş.

Gerçekten müthiş adammış doğrusu. Bir taşla üç kuş vurmuş. Şimdi farkındayım, bazıları bilhassa Zinnur Tabakçı amcam gibiler, “Bizim yaramaz Abdurrahman, taştan kuştan bahsetmeye başladı.” deyip kampta kuşlara attığım taşları ve kırılan minibus camlarını hatırlayacaklardır. Varsın olsun. Adımız çıkmış dokuza inmez sekize...

Yahu insaf edin, Amerika’ya ilk geldiğim günler bana dil çıkarıyorlar deyip yıldızları taşıyordum.

BÖYLE CEZAYA CAN KURBAN

Haftalar önce kokusunu aldığım ve köşemde yazdığım bir mektup da Amerika'dan geldi. "ÇİTLEMBİK'E BAYRAM HEDİYESİ" başlıklı mektupta Zinnur amcam bana Amerikan stili bir ceza kesmiş. Fakat yaşıma ve suçlarımı itirafım göz önüne alınarak ilginç kararlar verilmiş. Taşlayarak kaçırdığım her yıldız için, yıldız gibi içi dışı parlak vazife şuurunda insanlar yetiştirmek üzere Amerika'ya gitmem; harabeye çevirdiğim piknik yerindeki araba için de araba sahibi olunca onu hayırlı hizmetlerde kullanmam karara bağlanmış. Tabi bu cezaların itirazı ve temyize gitmesi de söz konusu değilmiş. Yalnız cezalar şimdilik, köşemde faydalı yazılar yazmam şartıyla ertelenmiş. Daha özel şartlar da var; ama onlara özel cevaplar vermem gerekiyor. Gerçekten ben de "Bir ceza kesmek için bu kadar niye uzattılar acaba? Kimlerle görüşüp kimlere danıştılar?" diye merak ediyorum; ama sonunda "Uzattıklarına değdi, bravo Zinnur amcamlara!" demekten kendimi alamadım.

Pek bizimkine benzemiyor, hatta çok da ters; ama bir Bektaşî hikâyesi aklıma geldi: Nasıl olduysa Bektaşî camiye gitmiş. Vaiz efendi de içkinin zarar-

ÇAMURA DÜŞEN SARHOŞ GİBİ

Babam anlatıyordu, ben de kulak misafiri oldum:

Türkiye'nin çeşitli vilâyetlerinde büyük iş yerleri bulunan bir iş adamını, eğitim hizmetleriyle uğraşan hemşehrileri, yardım için okullarına davet ederler. Belki hizmetleri görür de biraz coşar ve yardımda bulunur diye düşünürler. Fakat bir türlü getiremezler. Sonunda hafif bir serzenişte bulunurlar. Bunun üzerine bu zenginimiz şunları anlatır:

Sarhoşun biri çamura düşmüş ve bir daha kalkamamış. Bu yerlerde sürünen sarhoşa bir polis yaklaşıp:

- Kalk, bakalım beraber karakola gideceğiz, diye bağırmaya başlamış. Bir ara gözlerini açıp kafasını kaldıran sarhoş:

- Sen ne diyorsun, birader demiş, ben zaten kalabilsem, kendi evime gideceğim.

Bunları anlattıktan sonra iş adamımız, eğitim hizmetiyle meşgul olan hemşehrilerine demiş ki: İşte bizim iş yerleri de beni o kadar çok meşgul ediyor ki eğer fırsat bulsam, kendi evime gideceğim. Kendi işlerim bırakmıyor ki, sizlerin hizmetlerini

Q 8 = KUVEYT

Babam bu son gezisinden başladı “Ben, Brüksel’deyken...” demeye... Neymiş efendim Albert Kana-lı’ndan dönerken bir benzin istasyonu görmüş, fir-masının amblemi de Q8 imiş. Şimdi siz bakın işe... Bu firma Kuveytli bir prensinmiş. Q harfinden sonra gelen 8, İngilizce “eyt” diye telâffuz ediliyor ya, işte ikisi bir araya gelince Kuveyt oluyormuş. Şimdi kalkıp ben de “Ben Amerika’dayken” diye başlaya-cağım, olmayacak. Çünkü oradaki 7UP (sevinap) da Türkiye’ye kadar gelmiş. İşte 7 rakamı da “sevin” diye telaffuz ediliyor ya, Kuveytli El-Sabah veya El-Akşam, soyadlı prens her hâlde oradan abartıp Q8 demiş ve bir şeyler keşif veya icat ettiğini zannet-miştir. Ona “Sabah’ül Hayr” mı, yoksa “Atı alan Üsküdar’ı geçti!” mi diyeceğim, bilmiyorum. Sonra biz buna KEDİBAL7 diye “sevinap”tan çok önce “Kedi bal yedi” diye Türkçe’mize göre kullanmışız. Yani onlardan çok önce keşfetmişiz.

Babam Brüksel’den sonra “Ben Paris’teyken...” diye başladı ve Papa’nın iştirak ettiği “Dünya Geçlik Günleri” ile ilgili olarak gelen gençleri festivale gelmiş gibi Papa’nın önünde bile bağırış çağırışla-rından, gürültü ve şamatalarından söz etti. Tabi ben

EĞER BİR SAAT MÜHLET OLSA...

Yazmak için malzemelerim tükenince, akıllı uslu çocuklar gibi ve nasihat dinlemek istiyormuş-çasına büyüklerin sohbetlerine katılıp oradan kaptıklarımı sizlere aktarmaya çalışıyorum. Yine sepette pamuk kalmayınca öyle yaptım. Babam, yaşadığımız an ve zamanın değerini anlatıyordu. Verdiği örnek çok tesirliydi. Şöyle diyordu:

Bir gün oturmuş sohbet ediyorduk. Yusuf Pekmezci, hepimize teker teker şunu sordu: “Şu anda Azrail Aleyhisselam gelse ve, ‘Size, Hak Teâlâ bir saat mühlet verdi. Bir saat sonra ruhunuzu alacağım. Siz bu arada en önemli işlerinizi halledip hazır hâle gelin’ dese ne yaparsınız?” Bu soruya karşı kimimiz, “Kazaya kalan namazlarımı kılarım.” Kimimiz “Hemen borçlarımı öder kul hakkından kurtulmaya çalışırım.” Kimimiz “Benden sonra kalanların ne yapacaklarına dair hemen bir vasiyetname yazarım.” dedi. Bu sefer Yusuf Pekmezci hepimize karşı dönüp şu enteresan değerlendirmeyi yaptı: “Bu dediklerinizi hemen şimdi neden yapmıyorsunuz? Çünkü Azrail Aleyhisselam gelip söylemiş olsa,

KALBİ KIRILACAĞINA...

Geçen gün kravatımı takıp, ayakkabılarımı boyatarak gazeteye gittim. Grand tuvalet olmama rağmen sakarlığımdan kolumu kırdığım için alçıya alınmış vaziyette çocuk servisine uğradım. Yusuf Çağlar ağabeyim, eline bir sürü kitap almış bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Bir ara bana “Kel ve dinle” gibi bazı sözler söyledi. Kafam briyantınli değildi; ama hiç de kel falan değildim. Hem de neyi dinleyecektim.

Sonra baktım en üstteki kitaba işaret ediyor. Kitabın kapağında “Kelile ve Dimne” yazıyor. Daha işin ne olduğunu kavramadan arkadan birisi “Kel... Kel...” demeye başladı. “Ben kel değilim!...” diye tutturdum. Meğer “Gel gel!...” diyormuş. Karadenizli ağabeylerden birisi olduğu için öyle telâffuz ediyormuş. Bana “Ağabeyinin yanına git. Bu gazetenin cebidir.” dediler. Ben de kasası falan zannettim. Hâlbuki babamın bir defasında “peşmergel!” diye bağırdığını da duymuştum. O anda hatırladım. Ama kafam karıştı... Peşmergelikle Karadenizliliği bir türlü zihnimde uyuşturamadım.

BENİM YERİMDE OLUN DA GÖRÜN...

Bugünkü yazıma kısa bir hikâye ile girmek istiyorum...

Bir zaman bir kral bir hastalığa tutulmuş. Hekimler, “Senin hastalığının tedavisi özel bir çocuk kanı ile mümkündür.” demişler. O zaman böyle acıgarip tedavi usulleri varmış. Sonunda aranılan kanı taşıyan çocuğu bulmuşlar. Çocuğun babası, hakimin kararı ile belli bir para karşılığında evlâdını krala satmış. Pazarlığın yapıldığı mecliste çocuk da varmış. Bütün bu olanlar karşısında çocuk ağlamak ve şikâyet etmek yerine gülmeye başlamış.

Kendisine sormuşlar: “Aslında senin ağlayıp fer-yat etmen, bağırp çağırarak isyan etmen gerekir. Hâlbuki hiçbir şikâyetin yok, üstelik gülüyorsun, sebep nedir?” Çocuk demiş ki: “İnsan bir belâ veya tehlikeye düştüğü zaman önce babasına, sonra hakime, sonra devletin başında bulunana sığınıp yardım ister. İşte, benim babam, beni kestirmek için satıyor... Hakim ölümüme karar veriyor. Devletin başındaki kral da benim kanımı istiyor. İşte böyle bir durum karşısında gülmekten başka yapacak bir şey kalmıyor.”

LA RAHATE FİD-DÜNYA

Şeyda Hanım çok mühim bir haberi arkadaşı Fıtnat'a acele olarak ulaştırmak ister. Telefona sarılan Şeyda'nın telefonuna evin küçük çocuğu Şaban kısık sesiyle cevap verir:

Aralarındaki telefon görüşmesi şöyle cereyan eder:

- Şabancığım çok mühim, hemen anneneni telefona çağırır.

- Gelemez işi var.

- Bildiğin gibi değil, mesele çok önemli. O zaman babanı çağır.

- Gelemez onun da işi var.

- Başka kimler var?

- Polis amcalar ve itfaiyeciler.

- Ne olur onlardan birini olsun çağır.

- Gelemezler işleri var.

- Hiç olmazsa komşularınızdan bir kişi çağır. Çok mühim bir şey söyleyeceğim... Lütfen Şaban...

NE VAR İSE ÂLEMDE, ÂDEM'DEDİR ÂDEM'DE...

Babam yine tasavvufî ve felsefî konulardan bahsediyor ve “Ne var ise âlemde Âdem'dedir Âdem'de... Evet kâinatta olanların küçük ölçüde insanda da birer numunesi vardır. Arş-ı Azam'ın numunesi, kalbimizdir. Levh-i Mahfuz'un numunesi ise hafızamızdır. Misal ve mana âlemleri hayal duygumuzdur. Hatta bizim içimizde cennetin, cehennemin, meleklerin ve şeytanların bile birer küçükük numunesi vardır. Çünkü iyilik yapınca, vicdanımızda cennet lezzetlerini andırır bir zevk duyuyoruz. Kötülük yapınca da cehennemi hatırlatan bir vicdan azabı hissediyoruz.

Kalbimizin bir köşesinden iyilik telkin eden ilham meleğini, öbür köşesinden de kötülük üfleyen şeytanın hortumunu zaman zaman fark ediyoruz. Bunlar iç dünyamızda bazen de çok şiddetli kavga ediyorlar da sanki gürültülerini duyuyoruz.” diyordu. Ben de başladım kafamı çalıştırmaya. Gerçekten büyük işlerin küçük çapta numuneleri her yerde vardır. Meselâ; devletler arası savaşı durdurmak için nasıl, araya barış gücü devreye giriyorsa, bizim evde

AFERİN BANA!...

Dedem ve büyük dedemin her ikisi de avcı imişler. Tavşan kaldırmak için ormanda sağa sola taş atarlarmış. Böylece tavşanlar kaçınca tazıyı peşine takıp tüfeği ellerine alırlarmış. Ben de dikkat çekmek için bir yol düşündüm. Ama buna yine sebep de Mahmut Nedim Hazar amcam. Bakıyorum o, herkeşe takılıyor, köşesinde tenkit için olsun yer veriyor. “Ben muhtar kadar, hiç olmazsa Ay kadar değil miyim?” diye düşündüm. Ay değilsem de aymayacak değilim. Soyadım sizi aldatmasın. Neyse herkeşe ver yansın eden M. N. Hazar amcama “sırf benim varlığımın farkına varsın” diye sataştım.

Bu arada ifade edeyim ki, benim varlığımı kabul etmeyen, beni aklınca yok sayıp ademe mahkûm etmek isteyenler de hizaya gelsin.

Evet ince bir ayarla yazımı hazırlayıp taşı gediğine koydum. Ama yine de tedbiri elden bırakmayıp, ne olur ne olmaz diye “elini öpüp af dileyeceğimi” de ilâve ettim. Birileri Hazar amcamı “Hazer et, dikkatle bak, küçük bir afacan sana sataşabilir!” diye dürtmüşler. Hemen yazımı okumuş. Tam “Elimi öpmeye gelmedi” diye yazarken benim muhabirler bana haber verdi hemen ben koşup sözümü yerine

NİYE KAÇIYORLARMIŞ?

Bir televizyon kanalında seyretmiştim. Birisi şunları söylüyordu:

Maliyeciler, ormana girince ayı kaçmaya başlamış. Onu gören kaplumbağa “Niye kaçıyorsun?” diye sormuş. Ayı “Benim kürküm var. Hanımın kürkü var... Çocukların da kürkü var!” demiş. Bunu duyunca kaplumbağa da kaçmaya başlamış. Onu gören leylek, “Kaplumbağa kardeş niçin kaçıyorsun?” diye sormuş. O da “Ormana maliyeciler gelmiş; benim evim var, hanımın var, çocukların var! ben kaçmayayım da kimler kaçsın!” demiş. Bunu duyunca leylek de kaçmaya başlamış.

Onun bu durumunu gören maymun, “Leylek kardeş bu firar niye?” diye sormuş. Leylek de, “Maliyeciler gelmiş... benim bir yazlığım, hanımın bir yazlığı, çocukların da yazlıkları var. Ne yapayım çareyi kaçmakta buldum.” demiş. Hemen maymun da kaçmaya başlamış. Ama bir müddet sonra durup kendi kendine, “Ben niye kaçıyorum ki, benim arkam açık, hanımın da çocukların da öyle, bize maliyeci ne yapacak?” demiş.

ANCAK İMAM ŞÂFÎ'NİN ÇÖZDÜĞÜ PROBLEM

Okullar açılırken yazdığım bir yazıda bazı zayıf taraflarımı itiraf etmişim. Bunun üzerine Samsun'dan bir mektup aldım. “Mehmet Kılıç amcam şöyle diyordu: “Bir soru soracağım. Eğer cevabını yollarsan, beleş ve özel matematik dersleri alırsın.

Gelelim soruya: İki kadın iki gence rast geliyor. Ve diyorlar ki: ‘gençlere, çocuklarımıza, kocalarımızın çocuklarına aynı zamanda kocalarımıza merhaba!’ Bu iş nasıl oluyor? Bu soruyu İmam-ı Şâfiî Hazretleri'ne sorduklarında, o, hemen cevabını veriyor. Matematik öğretmeni olduğunu tahmin ettiğim muhterem Kılıç'ın bu sorusu üzerine epey kafa yordum, işin içinden çıkamadım. Babama sordum, O da “Böyle lügazlarla kafanı yorma!” diye ikaz etti. Kimse bilemeyince bir mektup yazıp mektup sahibine sordum. Sağ olsun cevabını yazıp gönderdi. Şimdi lütfen yazının burasında durup biraz düşünün... İki dakika içinde bulacağımıza eminim.

lirim diye seyahate çıkan bir ressam, yolda giderken bir pınarın kenarında dilencilik yapan birisini görmüş... Elleri çok güzelmiş. Hele parmakları harika bir şekilde yaratılmış. Bu genç dilenciye, “Senin elinin resmini yapmak istiyorum. Çok da para vereceğim... Yalnız bir ricam var... Şu pınarın suyu ile yıkar mısın? Yoksa çok kirli... Bu hâliyle çizemem.” demiş. Dilenci ne cevap verse beğenirsiniz. “Tamam kabul, yıkayacağım... Söyle hangisinin resmini yapacaksınız... İkisini de yıkama zahmetine sokma, söyle de sadece birisini yıkayayım.” demiş.

Şimdi bana lâf çarptıran bazıları iyi dikkat etsinler. Biz hem tembel değiliz, hem kabiliyetliyiz. Hem de kendi birikimimiz olmasa da birilerinin hazinelerinden mücevher aktarmasını beceriyoruz. Ama yine de özür dilerim övünmek gibi olmasın.

hemşehrilerinden bazıları kurban kesecek bir yer yokmuş gibi iki ineğin ayaklarına çorap giydirerek binanın ta altıncı katındaki terasa çıkarmışlar. Birisini kurban etmişler; fakat ikincisi kan kokusundan ve can korkusundan olacak ki düşmüş. Tabi bunu görenler şaşırıp kalmış. Buna gülelim mi yoksa ağlayalım mı, insan şaşırıp kalıyor gerçekten...

Bir de merhum Ahmet Feyzi Kul ağabeyin Üstad'a dikkatleri çekmek için söylediği ve Münazarat'taki sözlerine atıfta bulunduğu şu ifadeleri hatırladım: "Kimmiş bu adam? 13. asrın minaresinin başında ne işi varmış? Oraya niçin çıkmış?..."

Burada babamın sözleri biterken, zannederim benim yazım da bitmiş oluyor. Ne yapalım, bizim gibi küçüklerin elinden gelen de budur. Fakat bazıların "Bak şuna, elinden gelen buymuş. Biz senin elinden yıldızlara savrulan taşları da biliriz." dediklerini duyar gibi oluyorum.

Bu hususta kendimi müdafaaya mecbur değilim.
Eğer öyleyse koca Zaman gazetesinde nasıl oluyor
da yazılarım çıkıyor, söylesinler bakalım.

Üstadane bir cevap oldu değil mi? “Aferin bana
diyeceğim; ama hep haklı çıkmaktan ve kendi ken-
dime aferin vermekten de bıktım artık.

bu yetmiyormuş. Düşünüyorum ki, artık sokak kabadayılığını da bırakıp uçak kaçırayım bari... Öyle ya; kullanamazsan kaçır da olsun bitsin... Zaten anne tarafımdan gümüş eğrelilerden yani at kaçıranlardan sayılırım. Artık modernleştik, at kaçıracağıma uçak kaçırırım olur biter.

Ama eğer merhum Necip Fazıl Kısakürek üstadım olsaydı muhtemelen şöyle derdi:

“Analarının mutfağından dolma kaçıramayan çocuklar şimdi artık uçak kaçırıyorlar.” Ben de ona : “A üstadım bir anneme sorsanız ya... günde ben kaç öğün dolma, börek ve çörek kaçırıyorum zaten...” derdim.

EV DANASI ÖKÜZ OLMAZMIŞ

Babam bize ara sıra kitap okuyup sohbet eder. Geçen gün kırmızı kaplı bir kitaptan şunları okudu: “Hayvanî valideler yavrularını küçük iken vazifeleri bulunduğundan lezzetle himayeye çalışır. Büyük olduktan sonra vazife kalkar, lezzet de gider. Bazen yavrusunu döver, cebinden taneyi alır. Yalnız, insanî validelerin vazifeleri bir derece devam eder. Çünkü, insanlarda, zayıflık ve acizlik itibariyle daima bir nevi çocukluk vardır. Her vakit de şefkate muhtaçtır.”

Tabi bu güzel sözler hep doğru, diyecek bir lâf yok Allah için; fakat, bu sözlerle bana “Sen çocuksun.” diye mesaj verilmek isteniyor. Elbette itiraz edecek değilim. Zaten büyüklük küçüklük izafî imiş. Babama göre ben daima çocuk kalmak zorundayım.

Ama bazı amcalara çok kırgınım. Bunu da sırf kurban bayramına bir hazırlık olsun diye söylüyorum. Meselâ; kocaman Veysel amcam bu geçen Ramazan Bayramı'nda el öpmeye gittiğimde bana çocuk muamelesi yapıp elime bir çikolata verilip geçirtilmesine göz yumdu. Bana yapılan bu muamele yenilir yutulur bir şey değil; ama ne yapalım sineye çekeceğiz artık.

SAKIN KALP KIRMAYALIM

Yine anlatıyordu: “Ne güzel ifade etti... Bykle-
rin kalbi fağfurdan bir kâse gibidir, bir defa kırıldı
mı, onun parçaları toplanıp yapıştırılarak eski hâline
getirilemez. Abdülaziz Mecdi Efendi, kendi mürşidi
olan Türbedar Hazretleriyle görüşürken, onun “Ev-
lâdım havalar soğudu, şyorum.” demesi üzerine
hemen gider çeşit çeşit kürkler getirir ve “Efendim,
işte şunun özelliğİ şöyledir, fiyatı böyledir; bunun da
şöyle bir özelliğİ vardır ve ş fiyata satılmaktadır.”
der. Onun cret belirtmesinden kırılan türbedar Haz-
retleri birden ciddileşir ve “Evlâdım, götür bunları
ben artık şmyorum.” der. Daha sonra da “Sen
biraz seyahat etsen...” diye ilâve eder. İşte bundan
sonra Abdülaziz Mecdi’nin oradan oraya tayinleri
başlar, Mısır’dan döndükten sonra mürşidinin huzu-
runa varınca, krklerin creti ne kadardı?” diye so-
rar. O da “Efendim affedin bu ayrılık yetsin artık!”
der.

Bunları söyledikten sonra babam herkesin içinde
sadece benim yüzüme bakıyordu. Demek ki, bana
bir mesaj vardı. Yani demek istiyordu ki: Bykle-
rin kalbini kırarsan, başına gelmedik kalmaz, aman
onların gönlünü hoş tut.

SUSURLUK-GATE

Benim boyuma bosuma, yaşıma başıma bakmadan bazıları, Susurluk ve derin devlet gibi konularda da yazı yazmamı istiyorlar. Ben bunlardan anlamam. Mahalle kabadayılıkları ile ilgili olsa bir şeyler yazıp çizer hiç olmazsa kemiklerimin kırılması pahasına efeliği elden bırakmadığımı anlatabilirim. Ama öyle büyük işlerin üstesinden gelemem.

Fakat size ABD' de gerçekleştirilen, bir televizyon kanalının açık oturumundan bahsedebilirim... Başkan Nixon'ın başını yiyen Water GATE ile ilgili olarak oturuma, gazeteci Bob... (Meşhur Peçe isimli kitabın da yazarı) Nixon ve o dönemin CIA Başkanı çağırılıyor. Televizyon programcısı CIA Başkanı'ndan olayı değerlendirmesini istiyor. O da diyor ki: "Bu gazeteci, hayatını Başkan Nixon'a borçlu. Çünkü, Nixon, Amerika'nın yüksek menfaati için masa altından bir iş yaptı. Ama bu gazeteci kendi şöhreti uğruna, Amerikan çıkarlarını zedeleyici ve başkanlık makamını kirletici bir ifşaatta bulundu... CIA olarak bizim vazifemiz, ülke çıkarlarını gözetmek ve başkanlık makamımızın tertemiz kalmasını sağlamaktır. Onun için bu haini temizlememiz gerekiyordu. Ama Sayın Başkan istifa ederek o makamı

SANKİ MAYMUNA DÖNENLER GİBİ...

Baktım babam yine bir efsaneyi, şiire dökmek istiyor. O farkında değil; ama ben göz ucuyla onu kesiyorum. Anlıyorum ki, İslâmî anlayışı ile çatışan noktalar var. Onları ehlileştirip uygun hâle getirmek için yeni ifade şekli bulmak için zorlanıyor. Fakat karalayıp yeniden çizerek masalı en sonunda adam etti. Tabi ben de aynen son şeklini kopya ettim. İşte bakın dürüstçe, sizlere işin kaynağını söylüyorum. Eğer herkes benim gibi şeffaf davransaydı ülkemizin ve insanlığın çözülmedik hiçbir problemi kalmazdı...

Efsaneye göre;
Bundan binlerce yıl önce,
Anadolu'nun Lidya bölgesinde,
Yani bildiğimiz Ege'de,
Güzelliği destan olmuş dillere,
Bir dilber yaşarmış adı Arakne...
Arakne, birbirinden eşsiz gergefler, danteller
işlemiş.
Anadolu'da olsun, başka yerde olsun hiç kimse,
Su dökemezmiş onun eline...
Şöhreti aşarak Lidya'dan,

Bir bakalım yaptıklarına.
Durur mu Arakne,
Büyük bir gururla,
Getirmiş nesi varsa,
Gergef ve dantel adına.
Sonra sergilemiş yaşlıların huzurunda,
Demişler ki ona:
“Bunların hepsi birbirinden güzel”
Fakat bakma bu yaşlı hâlimize.
Biz de senin gibi,
Çok; ama çok güzel gergefler işleriz.
Bir yarışma yapalım isterseniz.”
Önce üzmemek için yaşlıları,
Reddetmiş; ama Arakne,
Sonra dayanamayıp ısrarlara.
Kabul etmiş tekliflerini,
Bir anda duyulmuş bu yarışma,
Her tarafında Lidya’nın.
Bunun için bütün gergefçi kızlar,
Hakem kurulu için hazır olmuşlar,
Yedi gün yedi gece sürecek,
Bir yarışma başlamış heyecanla.
Bir taraftan Arakne,
Bir taraftan yaşlı kadınlar,
İşliyorlarmış gergef gergef üstüne.
Ama ne de olsa,
Bir insan olan Arakne,

ECDAT NELER YAPMIŞ?

New Jersey'den tanıdığım bir amcam vardı, telefon edip babamı aradığında her zaman bana "Havar yu, ne var yu?" dediği için ben de kendisine "Havar Yu Amca" ismini takmıştım. İşte o diyor ki, "Bir gün bizim köyden birisi İstanbul'a gelmişti. Ben kendisine; "Ecdat neler yapmış?" dedim. O da bana; "Ecdat bizim orada bol bol ahır yapmış!" dedi. Hâlbuki ben İstanbul'daki muhteşem tarihî eserleri kastediyorum. O ise bizim köyü düşünüyordu."

Günümüzde ise mekânlar için yapılanlardan daha mühimi, insanlar için yapılan hizmetler var. Fakat bazıları tutturmuşlar bu "Değirmenin suyunun" nereden geldiğini soruyorlar. Ben bir fabrikatör amcam ile ilgili hatırayı yine kendisinin ağzından nakletmeye çalışacağım: "Bir grup üniversite idarecisi Orta Asya cumhuriyetlerindeki okulların ziyaretine gitmiştik. Rektörler, dekanlar vardı. Okulları beğenmişlerdi. Gerçekten verilen eğitime diyecek yoktu. Fakat onların kafasına iki şey takılmıştı. Birincisi, bunların maddî kaynağı. İkincisi, Atatürk büstü... Her şeyi izah ediyoruz, örnekler gösteriyoruz, fakat ikisini anlatmakta zorluk çekiyorduk. Aslında onlar bir türlü anlamak istemiyorlardı. Ben elimden geleni yapmıştım. Onlar da artık anlamalıydı. İşin içinde

“BAHÇE BİZDEN BOHÇA SİZDEN”

Bir teyp kasetinden dinlemiştim. Üstad'ın talebelerinden Hulusi Bey, besmelenin kerametini şöyle anlatıyordu: Barla'da Üstad'ı ziyaret etmiştim. Yemeğe oturduk. Bize; “Kardeşim önce fiyatını verelim... Bismillâ-hirrahmâ-nirrahîm.” dedi. Tane tane ve çok içten bir besmele çekiyordu. Biz de her zaman yaptığımız ve âdet üzere söylediğimiz gibi değil de aynen onun insanın içine işleyen söyleyişi gibi birer besmele çektik. Çok az olan yemek artmıştı. Aradan epeyce vakit geçtikten sonra bir gün akşam üzeri yanımda bulunan iki obur kimse ile birisinin ziyaretine gitmiştik. Vardığımızda sofrada idi. Önünde azıcık bir nohut yemeği vardı. Bizimkilerin dişlerinin kovuğunu zor doldururdu. Oturduk. Ben Üstad'ın besmele çekişini hatırlayarak ‘Şimdi önce fiyatını vereceğiz.’ dedim ve taklit ederek bir besmele çektim ve herkesin de aynen öyle yapmasını söyledim. Neticede bizim iki obur o yemeği bitiremediler. Allah, taklidimize dahi bereket ihsan etmişti. Seneler sonra emekli olup memleketime yerleştim. Hafta sonları uygun mevsimlerde pikniğe gidi-

TÂ O ZAMANDAN BELLİ İDİ...

Gazeteleri karıştırdıkça karşıma hep “Amerika’da okul çocuklarına yapılan saldırılara bir yenisi eklendi.” ifadesi çıkıyor. Sadece ekim ayından bu yana Pennsylvania’da, Arkansas’ta, Kentucky’de ve Missisipi’deki okullarda meydana gelen, çocukların karıştığı silâhlı saldırılarda 11 kişi öldü, 25 kişi yaralandı. En son Los Angeles’taki bir okulun bahçesinde dehşet içindeki saldırganlar iki çocuğu öldürüp birisini de yaralayıp kaçtılar, haberinden sonra da Haines City adlı bir kasabada, kayak başlığı giyen 16 yaşındaki Curtis Shuler ve yaşıtı lise öğrencisi, otel basarak iki kişiyi öldürdü, yedi kişiyi yaraladı. Aynı şehirde gençlerin saldırmasıyla iki olay daha oldu; bir kişi öldü, iki kişi yaralandı...

New Jersey’de ana okuluna devam ederken okul idaresi ellerimize birer yazı tutuşturup ‘Bunu eve götürün, anne ve babalarınız okusun.’ dediler. Babama verince yazıyı okudu ve epeyce güldü. Meğer sonradan öğrendiğime göre yazıda “Sakın çocuklarınıza ateşli silah vermeyin, okula getirip cinayet işleyebilirler.” deniliyormuş.

Amerikan vatandaşlarının evinde istedikleri kadar ateşli silah bulunabiliyor; ama biz vatandaş ol-

NİÇİN FOTOĞRAFIM YOK?

Bekir Coşkun amcamın bir yazısını okurken, okuyucularımın sık sık sordukları sorularına cevap için bir fırsatı yakalamış oldum. Yani herkesin fotoğrafı varmış da, niçin benim gibi bir yazarın yokmuş. Ben kendimi niçin saklıyormuşum... Şimdi Onuncu Köyde yazarlık yapmaya çalışan Bekir amcamın yazdıklarına bir göz atalım:

“Bir okuyucum, ‘Sizin bulunduğunuz sayfada genelde polisiye haberler, skandallar cinayetler yer alıyor. Burası çok okunan bir sayfa. Ama ben sizi okurken, gözüm yana kayıyor. Acaba bir formül bulamaz mısınız, dedi.(...) Tabî ki çoğu zaman maktullerin, mağdurların, katillerin vesikalık fotoğrafları da benim vesikalığın hizasında yer almıyor değil. Okurlarımızın kimisi vesikalıklara baka baka karıştırıyor olabilir. Ki, otobüsteki genç kız beni görünce, korkudan açılmış gözleri ile yanındaki hanımı dürttü. Beni gösterdi. Gözlerini üzerime diktiler. İkisinin de gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve gözlerde dehşet vardı. Başörtülü kadın başını sallarken ‘Nasıl da kıydın karını baltayla doğramaya’ dedi mi, yoksa bana öyle mi geldi bilemiyorum. Böyle şeyler olabilir.”

Gerçi belki bizim sayfa Bekir Coşkun amcamın sayfası kadar rizikolu değil; ama yine de acemi ressamların çizdikleri bazı resimlerdeki görüntülerle

KEDİ DEYİP GEÇMEYİN

Evet, kedi deyip geçmeyin. Mühim olan kedinin “kimin kedisi” oluşudur.

Sokak kedisi başka, dağ kedisi başka meselâ. Şehir kedisi ile köy kedisi arasında bile fark var...

Acem hikâyelerine göre, Zaloğlu Rüstem ile Hz. Ali karşı karşıya gelirler. Dünya yaşlanmıştır. Rüstem'in ayakları arzın içine girip çıkmaktadır. Rüstem, Hz. Ali'ye der ki, “Ya Ali senin bu kahramanlığın, Allah'ın sana “Arslanım!” demesinden ileri gelmektedir. Eğer Allah bana sadece bir “Kedim!” demiş olsaydı, o zaman sen beni görürdün...

Kedilerin kuyruğuna teneke bağlayan sokak ser-serileriyle birkaç meydan muharebesi vermiş birisi olarak söylüyorum. (Şimdi tam burada birileri “Dur bakalım senin hayvan severliğini de çok yakından tanıyoruz.” diyeceklerdir elbette. Ama bizim savaşımız daha çok mahallede bazılarına karşı kabadayılığımızı ispat sadedinde oluyordu. Tabi bu arada

ASLINDA İLİM BİR NOKTA İMİŞ

Kırmızı kaplı kitaplardan birisini hem okuyor, hem de açıklamalar yapıyordu. “Ağaç sağılmış ve süzölmüş de sanki bir nokta gibi çekirdekte toplanmış. Kâinat, insanda toplanmış. Onun için ne var ise âlemde, Âdem'dedir. Âdem'de denilmiş, Kur'ân, Fatiha Suresi'nde, Fatiha Suresi, Besmele'de; Besmele, başında (be) harfinde; (be) harfî ise altındaki noktada toplanmış, Aslında ilim bir NOKTA imiş, onu cahiller çoğaltmış veya o nokta kadar olan ilmi cahiller için, cahiller anlasınlar diye çoğaltmışlar.” dedi.

Bu sözlerden, ne kadar haklı olduğum bir kez daha anlaşılmış oluyor. Bildiğiniz gibi ben yazımda imzamı E. Abdurrahman olarak atıyorum. Bazı okuyucular soruyorlar: “Abdurrahman'ı anladık. Fakat (E) harfinin önündeki nokta ne oluyor?” Bazıları kendilerince akıl da yürütüp, Emin, Enver, Ejder, Efkan, Erkan, Ekrem gibi yorumlar da yapıyorlar. Neredeyse Eb-zep gibi şeyler de söyleyecekler. Şimdi o bir sır olmasa, oraya nokta zaten konulmaz. Noktasız tam kelimeyi yazsak sihir bozulur gibi mesele bir olmaktan çıkar, tabi benim de o zaman işim biter. Demek ki böyle şeyleri kurcala-

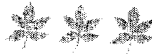
YUKARIDAKİ

Meşhur yazar amcalarımdan birinin hatıralarından okumuştum. İki çocuktan yaşı büyük olan, küçük olanı, ikna edip dayılarının mısır tarlasına götürür. Kendisi kavak ağacının tepesine çıkıp gözcülüğe başlar. Küçük de mısır koçanlarını koparır. Tam bu sırada arkadan dayısı gelir küçüğü dövmeye başlar. O da can havliyle “Yukarıdakini görmüyor musun?” der. Dayısı, kavağın tepesindekinden haberi olmadığı için ona şöyle cevap verir: “Şimdi kalkmış kendi hırsızlığını unutup beni yukarıdaki Allah ile tehdit ediyor!” der. Tabi bizimki kötü adamakıllı yer...

Bazen bunun tersini konuşanlar da oluyor. Bir televizyon programında elekli bir amcam, kendi müessesesinin en yukarıdakilerini kast ederek “Bizimkiler işlerini yukarıdakine havale etmez.” diye çok büyük hata yapmıştır.

Hâlbuki aşağı yukarı bir sene önceki bir televizyon programında da masum birilerine iftiraya başlayınca kalbi tutmuş, krizden giderim korkusuyla programın ikinci bölümüne katılamamıştı.

Fakat nedense bazı insanlar ikâzdan anlamıyor.

hapis yattılar. Daha sonra yakınları ve dostları tarafından yalnız bırakılan hazine avcılarından ikisi önce kötü bir hastalığa yakalandı ve daha sonra felç olarak yatağa düşüp ve öldü diğerlerinden bazıları kuşkulu bir şekilde öldü bir kısmı ise herkes tarafından terk edildi.

Bence lânetli olmak meselesinden daha çok, bu mübarek Anadolu'ya ihanet etmenin, insanın başına neler getireceğini anlatması bakımından bu olay çok önemli bir gösterge...

yorsun. Sen bunu bırak, hele biraz bizim içtiğimizden iç!” diye ısrar ediyorlar. Uzun müddet direnen Hans, nihayet birazcık olsun rakı içmeye razı oluyor. Şimdi bizimki bütün heyecanları ile “Hans nasıl-mış? Nasıl oldun? Sizin biradan üstün değil mi?” diye sorular sorarken, Hans birden ciddileşiyor ve diyor ki: “Siz bırakın bunu da arkadaşlar ne olacak bu Almanya’nın hâli, siz bana bunun cevabını verin.”

Babam fıkrayı anlatırken ben “Allah, Allah! Babam böyle şeyler anlatmaz; ama bakalım sonu ne olacak.” diyordum. Gerçekten bizim lâfla memleket meselelerini çözenlerin hâlini çok güzel anlatıyor.

lar?” diye bir soru sordu. Bir başka arkadaşımız da “Ne yapacak, kılıçlarını bilemekle meşguldürler!” demişti. Biz de belki olabilir diye düşünüyorduk; ama şimdi senin ağzından da böyle bir şey duyunca demek ki doğruymuş diye konuştuk.” Bizim hoca diyor ki: “Allah iyiliğinizi versin. Ben antikacılık meraklısıyım. Bende Abbasi, Emevi, Selçuklu ve Osmanlı dönemlerinden kalma kılıçlar var. Ara sıra onları temizliyorum, sonra da yerlerine asıyorum. Bakın işte... Şimdi de öyle bir temizlik yapıyordum. Dindar insan karıncayı ezmez, siz böyle şeylere nasıl inanabilirsiniz?”

İşte görüyorsunuz evham ve kuruntularla vardığımız noktayı...

Emre dedemizin dediği gibi “Bulutlar saçlarını çö-
züp yaşın yaşın ağlamaya başlayınca” barajlar dol-
maya devam etti.

Bunlar tamam da esas mesele, toprağın israf e-
dilmemesi gerektiği gibi, suyun da boşu boşuna
harcanmaması. Ama ne yazık ki, eskiden “su gibi
aziz” diye suyun kıymetini ifade eden sözler söyler-
ken, şimdi “sudan ucuz” veya “sudan sebepler” gibi
maalesef suyun değersizliğini ifade eden sözler
söylüyor, âdeta suyun değersiz bir şey olduğunu
telkin ediyoruz.

Okyanus kenarında bile olsak abdest alırken, su-
yu asla israf etmememizi; yani gereğinden fazla
kullanmamamızı emreden bir dinin mensupları ola-
rak her hâlde bu meseleye çok dikkat etmemiz gere-
kiyor.

muş. Hayır daha mühim biri bu “Peki öyleyse kim?” diye tekrar sormuş amiri. “Efendim kim olduğunu bilmiyorum, ama şoförü Papa!... Papa Hazretleri” demiş.

Her hâlde faş etmek istediğim bazı sırları böylece bazı arkadaşlar anlamışlardır.

MEYVEŞ NİNE KADAR OLAMADIM GİTTİ...

Babamdan dinlemiştim. Sürmene'den çıkıp İstanbul'a gelen Alaaddin Yıldız, tıbbi bitirdikten sonra İkinci Dünya Savaşı'nın cavcavlı zamanında herkes Almanya'dan kaçarken, o, Almanya'ya mühendis olmaya gider Temel hikâyesi anlatmıyorum. Aynıyla vakidir. Bombalardan canını zorlukla kurtardıktan sonra Almanya'da mühendis olur. Oradan mühendis tabip olarak Amerika'ya gider ve NASA'ya girip ilmî çalışmalar yapar. Hayat hikâyesini bilhassa bu hususta ninesinin (Meyveş Nine) tavsiye ve gayretlerini anlatır. Uzaya ve uzaylılara pek meraklı olan NASA'lı bilim adamları, Meyveş Nine'nin yüz sene hiç hasta olmadan yaşadığını ve herkese yaptığı karşılıksız iyilikleri de duyunca, hiç tahsil ve eğitim görmemiş bu hanım efendinin ancak bir uzaylı olacağına karar verirler. Sürmene'ye kadar gelip uzaylılara lâayık bir türbe yapmak için uğraşırlar; ama bazı Sürmeneliler bunu asla kabul etmezler. Her neyse... Küçük yaşta dil çıkarıp benimle alay eden yıldızları keşfedip taşlamış birisi olarak esas ziyaret edilmesi ve incelenmesi gereken ben değil miyim? Bu NASA'lılar ne kadar gafil insanlar yahu!

nı gerçekten bilmiyorum.” dedim. Sonra meseleyi öğrendim ama bir daha onunla karşılaşmadığım için maalesef cevabını verme imkânım olmadı.

Babam gülümseyerek: “Ben öğretmenliğim sırasında öğrencilere istedikleri kadar tartışma imkânı tanırdım, bazen tartışmalarımız ders sonrasında, yolda hatta belediye otobüslerinde bile devam ederdi. Onlar çekinmeden her istediklerini söylerlerdi. O günlerde lisemizde yabancı fikirler hakimdi. Bir gün bir öğrenci; “Dinciler, dünyanın öküzün boynuzu üstünde olduğunu söylediler, hâlbuki dünya işçi sınıfının boynu üzerindedir.” dedi. Ben de dikkatlerini çekmek için “Asla olamaz! Dünya öküzün boynuzları üstündedir!” deyince bütün sınıf gülererek ve hayret ederek “Olamaz hocam, sen böyle bir şeye inanamazsın!” dediler. Ben de “Nasıl olmazmış?” diyerek bu husustaki rivayetleri anlatıp ne manaya geldiğini izaha başladım.”

Babam sözünü burada kesti. Anladım ki, muhatabı bu işin izahını bildiği için lüzûmsuz bir tekrara girmek istemedi. Ama ilk fırsatta soracağım. Biliyorum o da “Söylüyorum size şu kırmızı kaplı kitaptan iyice bir okuyun diye. İşte Lem’alar!” diyecek.

üzerinde” aylar sonra ikinci soruya da “Balık üzerinde” diye cevap vermiş. Bu ise enteresan bir cevap şeklidir. Çünkü birinci soru sorulduğunda dünya o zaman öküz yani boğa burcunda imiş, ikinci soru sorulduğunda ise balık burcunda imiş. Böylece Peygamberimiz (s.a.v.) esas hareketli olan ve burçlarda dolaşan güneş değil dünya olduğuna da işaret etmiş oluyor.” Bu izahımdan öğrenciler çok memnun oldular.”

Ben de bu izahlarından dolayı babama teşekkür ettim.

şünmeden “İşte o zaman sizin oralardan bir mühendis getiririz!” demiş.

Bunlara gülüp geçiyorduk ama depremde hayvanların, insanlardan ve gelişmiş cihazlardan daha hassas oldukları da öğrenilmiş oldu. Hatta bir zamanlar kulak çeken yazar Ahmet Vardar amcam bir kavanoz dolusu karınca ile Sefaköy ve İkitelli’ye giderek deprem için Karınca testi uyguladı. Böylece onların durumlarından sapasağlam yerleri de tespit edip oradaki depremzede mağdurlarına gösterdi.

Demek ki, o anlatılanlar hepten de yabana atılacak şeyler değilmiş. Her hâlde o güzel fıkraları benim gibi bazı zeki Türkler uydurmuştur.

böyle bir imtihanda kafasını çalıştıranla çalıştırmayan bir olur mu? Olmaz. Hiç çalışmayanlar bile yüksek not almış olurlar. Zaten buna imtihan denmez. Şimdi bu dünya bir imtihan meydanı. İnsanların ilahî icraata ve mükemmel sanat eserlerine bakarak Allah'ın varlığını bulmaları gerekir. Sonra da O'nun Peygamber ve Kitaplarına uymaları icap eder. Bu imtihanda akıllarını, kalplerini ve vicdanlarını harekete geçirerek gerçeği kavramaları iktiza ediyor. Bunları hiç düşünmeyen, gününü gün etmeye çalışanlar imtihanı elbette kaybedeceklerdir. Ama zelzele gibi âfet ve musibetlerde hep masumlar kurtulsa, onların hiç burnu kanamasa mecburen herkes (Hiç dersine çalışmayanlar gibi) imana gelecektir. Böylece Ebu Cehiller, Firavunlar ve Nemrudlar, Ebu Bekirler, Veliler ve Peygamberler gibi hiçbir gayret göstermeden aynı duruma gelecektir. Bu ise imtihan sırrına zıttır. Onların ayrılıp seçilmesi için imtihanın bütün şartları yerine getirilmelidir.”

Ben de böylece bir hakikâti öğrenmiş oldum.

kişi geliyordu. Elin orta parmağı gibi ortada uzun boylu olanı bana “Ben Muhammed’im, bunlar arkadaşlarım. Sen bizdensin. Benim evlâdımsın.” dedi. Elini öpmeye çalıştım. Bu rüyadan sonra Müslüman olmak istiyorum. Müftü Efendi sen bana Müslümanlığı anlat.” dedi. Ben de biraz bilgi verdim ve kitaplar hediye ettim. Zannederim, o dört kişi, Peygamberimizin (s.a.v.) dört halifesi olan Hz. Ebu Bekir, Hz. Ömer, Hz. Osman, Hz. Ali idi. Babamın bahsettiğı Bahtiyar Müftüden Allah razı olsun.

sonra kendisine Kur'ân Meâli ve Mebadî'l-İslâm (İslâmiyet'in nasıl başladığını anlatan güzel bir eser) hediye ettim. Evimde misafir ettim, üç gün kocasına ve kendisine anlattım. Verdiklerimi okumuş. Telefonda bana ağlayarak "Ah! Keşke ben ta çocukluğumdan itibaren Müslümanlığı tanısaydım. Hep Müslüman olarak yaşayıp ölseydim! Öğrettiğin duaları Allah'a yönelip okuyorum. Bana güzel kokular geliyor." diyordu. Demek ki, İslâmiyet'i anlatan kitaplara çok ihtiyacımız var.

peşinden gittiği bu insan ve kitap çok önemli. Kur'ân kutsal olmalı, Muhammed Peygamber olmalı.” diye yuvarlak bir cevap vermişler. Yuvarlak da olsa benim çok hoşuma gitti doğrusu!...

“Gerçekten bu sözler çok hoşuma gitti. O anda dikkat edemedim. Acaba bizim Metropol nasıl karışıldı. Bunlar çok güzel ve olumlu gelişmeler.” diyen Müftü Efendinin takdirleri de çok yerindedir. Başpiskopos bir ara kendisine hediye edilen Rumca Kur’ân Meâlini eline alıp bakıyor: “Bakın işte ‘Rahman ve Rahim olan Allah’ın ismiyle...” diyor. Buyurun işte Kur’ân bu.” diye gösteriyor. Metropol ara sıra aleyhte konuştuğu için gazeteciler Müftüye “Ne diyorsun? Mesajın var mı?” diye lâf almak için soruyorlar. O da “Biz Allah’ı seviyoruz. Bizim Yunus Emremiz ‘Yaratılanı severiz, yaratandan ötürü’ der. Biz de öyle diyoruz.” deyince bu tavır onların da hoşuna gidiyor.

uzanmış. Selâm sesini duyunca da böyle bir karşılık vermiş. Belki koyun almaya gelen var zannederek heyecanlı bir şekilde selâmı almış. Gerçekten o çoban benim çeşidim imiş! Ah Reha Muhtar amcamın eline bu olayın bir film çekimi geçseydi!...

Hakim, "Said Kürsi'nin çuvallar isimli kitabını okuyup gizli örgüt kurmuşsunuz." diyerek suçlayınca biz akıldanelik edip gülererek "Hakim bey, o Kürsi değil Nursî; Çuvallar değil Şualar" dediğimiz için "Siz bu işi iyi biliyormuşsunuz" dercesine bizi tevkif edip yallah hapishaneye yolladı. Beş ay tutup, "Siz askeriyede yargılanacaksınız" diye hiç mahkemeye çıkarmadılar. Askerî hakimler beni hemen salıverdiler. Ben de hiç takip etmedim. Sonra bir sene ceza verildiğini duydum. Af çıkıncaya kadar da sağda solda dolaştım. Bir seferinde Denizli'ye gitmiştim. Emekli bir askerî hakimın sohbetine katıldım. Kendisine Menemen olayını sordular. Dedi ki:

"O tarihlerde uzun zaman rahmet yağmamış. Ulu Camide bir cuma günü bir vaiz konuşma yapıyor-muş. Vaazın sonunda demiş ki: "Yarın şehrimize Din-i İslâm'a büyük hizmetler etmiş, mübarek bir zât geliyor. Bu mürşidin yüzü suyu hürmetine inşallah, Cenâb-ı Hak bizlere rahmet gönderir." Gerçekten de cumartesi günü yağmur yağmış. Halk bu sefer "O zât kimmiş acaba?" diyerek araştırmaya başlamış. Öğrenmişler ki, İstanbul'dan Esad Efendi gelmiş. Hemen kaldığı yere akın etmeye başlamışlar. Çekirge semtine yakınmış. Orada da devlet büyükle-rimizin kaldığı bir köşk varmış. Halkın akın akın bir eve girdiğini görünce, istihbaratçılar peşine takılmışlar. Bakmışlar memleket zararına bir şey yok. Muhterem piri fâni mürşit bir zât insanlara hayır ve iyilik telkin ediyor, peşini bırakmışlar. Fakat meşhur

irtica olayı var!” diye haber verilmiş. Oradan yedek subay Kubilay ile bir manga asker gönderilmiş. Bunlar sabah talimi için hazırlanan askerler olduğu için silahlarında mermi bile yokmuş. Uzun boylu güçlü kuvvetli birisi olan Kubilay, bu serserilere pek önem vermemiş: “Ne yapıyorsunuz böyle, dağılın buradan!” diye ikaz etmiş. Esrarkeşlerden birisi tüfeğini ateşleyip Kubilay’ı vurmuş. O, tabancasına davranmış ama yaralı olduğu için yere düşmüş.

Silahlarında mermi olmayan askerler paniğe kapılıp kaçmaya başlamışlar. Bu sefer cesarete gelen esrarkeşlerden birisi, bağ bıçağı ile Kubilay’ın kafasını kesmeye başlamış. Böylece provakatörler hedefine ulaşmış olmuş. Artık bundan sonra karakoldan, askeriye de dehşetli ihbarlar yağmaya başlamış. Bütün askerler Menemen’e inmişler. Bu serseri canileri de yakalamışlar. Olay yukarılara çok daha büyük bir dehşetle aktarılmış. Sanki “Bütün Menemen halkı devletine karşı ayaklandı!” şeklinde çok yanlış bir anlama olmuş. Bazıları bunun için “Şehri toptan ateşe turalım!” gibi tedbirleri dahi akıllarına getirmişler. İşin heyecanı geçip sakince düşünmeye başlayınca bundan vazgeçmişler. Ama toplar ateş emri ni bekler vaziyette şehre doğru çevrilmiş bile.

Bu vesile ile pek çok insan, bilhassa o günlerde ismi irtiacı meşhur gazetede çok geçen Esad Efendi ve çevresi de Menemen’e getirilmiş. Netice malum. Başta esrarkeşler olarak pek çok insan idam cezasına çarptırılmış. Bu yara hâlâ kanamaya devam ediyor.

BİR ÇİFT AYAKKABI

Tarihî bir hikâye dinlemiştim. Anadolu kasabalarından birisinde genç bir karıkoca, soğukta ayakları üşümesin diye yalın ayak, öksüz bir çocuğa bir çift ayakkabı verirler. Bu sevimli çocuk da talihin yolunu açmasıyla, kasabasından o ayakkabılarla İstanbul'a gider. Orada askerî okullarda okuyup yetişerek paşa olur. Bir gün fırsatını bulup geldiği kasabaya gider. Orada kimsesi olmadığından dolayı sadece kendisini soğuktan korumak için ayakkabı hediye eden aileyi bulur. Onlara kendisini tanıtip hayat hikâyesini anlatır. Çok sevinen aileye, ayrılırken bohça içinde sarılı bir hediye bırakıp gider. Ellerini öpüp ayrılan bu insanın hediyesini merakla açarlar. Bir de bakarlar bir çift eski ayakkabı. Ama içleri ağızlarına kadar altın paralarla dolu. Paşa kendisine hediye ettikleri o eski ayakkabıları bir hatıra gibi saklamış ve içlerini altınla doldurduktan sonra asıl sahiplerine bir şükrâne olarak iade etmiş.

Bu güzel hikâyeyi bildiğim için babamın anlattığı bir hatıra üzerinde kendimce bir yorum yapmak istedim, ama içinden çıkamadım. "1925'te Şarktan büyük bir sürgün olmuştu." diye başlamıştı babam. "Bu arada bazı masum müşidler de bu sürgünden

BEN DE BİRKAÇ YERDE GÖRÜNEBİLSEYDİM

Bir zaman büyük bir zatı, hapiste olduğu hâlde halk camilerde de görmeye başlamış. Talebeleri bunu kendisine sormuşlar. O da “Bir zaman meşhur bir âlimi savaşın çeşitli cephelerinde savaşırken görmüşler, ‘Nasıl olur da, bir anda birkaç yerde bulunuyorsunuz?’ demişler. O da cevaben:

-Bana sevap kazandırmak için bazı evliyalar, benim şeklimde, benim yerimde işler görmüşler, diyerek bu meseleye açıklık getirmiş. Bazı Osmanlı Padişahlarını pek çok insan hac mevsiminde Kâbe’de tavaf ederken ve Arafat gibi yerlerde görmüştür. Hâlbuki Osmanlı Padişahları hacca gitme imkânı bulamamışlardır. Ben bu işi çok merak ediyorum. Ama çoğu zaman kafam tersinden çalıştığı için benim böyle bir imkânım olsa, mutlaka pek çok insanı panikletirdim. Biliyorsunuz, panik mitolojiye göre olmadık yerlerde olmadık zamanda insanların karşısına çıkıp onları korkutan cindir. Ben de dünyanın en problem adamlarını önce tespit eder, sonra da panik gibi sürpriz zamanlarda karşılıklarına çıkararak onları panikletirdim. Bir anda pek çok yerde bulun-

SENDEN DAHA DÜZENBAZLAR OLABİLİR

Kendisini benden daha akıllı zanneden arkadaşım Yalçın'la kalabalık bir caddede dolaşıyorduk. Daha önce Almanya'da oynanmış bir oyunu ona oynamak istiyordum. Ona dedim ki: "Ben ellerimi öne uzatıp bir karış aralık bırakacağım, eğer gözlerin yumuk olduğu hâlde benim iki elime hiç dokunmadan, sağ elinin içini aşağı tutarak yüz defa bu bir karış aralıktan geçirebilirsen harçlığım olan bir milyon liramı sana vereceğim." O da kabul etti.

Gözlerini yumup sağ elini, benim elime uzatıp bir karış aralık bıraktığım boşluktan geçirmeye başladı. Dikkatlice elini indirip kaldırıyor. O habire sayı sayıyor ve dikkat ede ede elini kaldırıp indiriyordu. Ben ise çekilip insanlar gibi uzaktan onu seyrediyordum. Bu ilginç durum karşısında caddedeki insanlar bu gözleri yumuk çocuk ne yapıyor diye etrafına toplanmış, sessizce onu seyrediyorlardı. Sayı doksana yaklaşınca hızla yanına koşup "Tamam, tamam. Kazandın!" dedim. Söz verdiğim gibi harçlığımı da ona verdim. Hayretle seyreden insanlar buna bir mana veremediler. Onu kolundan

ÇİFT GÖREN ŞAŞILAR

Bazıları âhiret ile dünyayı, uçan kuş ile gölgesine benzetirler. Gölgeyi yakalasanız aslını yakalamış olur musunuz? Âhiretin gölge ve numunesi olan dünyayı elde etseniz âhireti kazanmış olur musunuz? Hayır. Ama kuşu yakalar veya âhireti kazanırsanız zaten gölgeleri elinizde demektir. Bir de çift görenler vardır: Bunlar hem, “Bir ismi Hak olan Cenâb-ı Hakk’a iman ettim.” der hem de Onun emirlerini çiğner. İbadet etmez, insanların haklarını gasbeder...

Hız. Mevlâna bu gerçeği şöyle bir misal ile izah eder: “Dükkân sahibi çırağını eve gönderip, “Filân yerde, rafın köşesinde bir şişe var, onu buraya getir.” diyor. Çıracak da şaşkı imiş, gidiyor geri geliyor. “Ustam orada iki şişe var hangisini getireyim?” diye soruyor. Usta şişenin tek olduğunda ısrar ediyor, ama çırağını ikna edemiyor. Nihayet diyor ki: “Git, birini kır diğerini getir.” Çıracak da gidip gördüğü şişenin birini kırınca öbürü de kayboluyor.”

Nasreddin Hoca’nın hanımı da, Hoca’nın çarşıdan gelirken alıp getirdiklerini hep çift görür sevinmiş. Bir gün “Hoca, seni de çift görüyorum.” deyince Hoca’nın bu sefer kafası atmış. “İşte bunu

NEREDE ONLAR, NEREDE BİZ ?

Bediüzzaman Hazretlerini 1925'te sürgüne gönderirken, Erzurum Pasinler'in Korucuk köyüne uğratmışlardı. Korucuk köyünden Hacı Münir Bakan diyor ki: "Bediüzzaman ince, narin boylu, sarımtırak saçlı idi. Gözleri ışık kaynağı gibi parlıyordu. Bizim köyde iki gün kalmışlardı. O sırada Ramazan ayı idi. Şiddetli bir kış vardı. Kafilenin başındaki yüzbaşı "Gelin bu zâtı ziyaret edin. Bu zâtın Türkiye'de emsali yoktur." dedi.

Kahvenin içinde küçük bir oda vardı. Orada Kibleye dönmüş okuyordu. Mübareğin öyle Lâhûti bir sadası vardı ki, bu ses, karataşı bile delerdi. Ben acaba ne okuyor diye düşünürken, bana dönerek, "Bu bir münacâttır. Bu münacâtı okuyorum. Mille-tin başından büyük bir belâyı defedecek (muhtemelen Cevşen okuyordu.) Bu Hz. Hüseyin Efendimizin evradıdır. Bu Zeynel Âbidin Hazretlerinden rivayet edilmiştir. Bu duayı okuyorum. Benim durduğum yerde sen âmin diyeceksin." dedi.

"Âdeta içeceği suyun parasını veriyordu. Kendisine bir çift ayakkabı getirdim (Ayaklarındaki çarıklar delinmişti.) Eve iftara davet ettim. İftar yaklaşıncaya sofrayı kurdum. Elinde bir bohçası vardı, onu açıp yiyecekti. "Rençperin kazancı helâldir." dedim. Ayağımda yeni olan bir çift lâstığı göstererek "Üsta-

KÖPEĞİN BİLE GIYBETİ YASAKSA

Bediüzzaman'ın talebelerinden Vanlı Molla Hamit anlatıyor:

“Bir gün caminin hücre kapısını unutarak açık bırakmıştık. Talebe arkadaşların küpte kavurmaları vardı. İçeri giren bir köpek, küpe kafasını sokup kavurmaları yemiş, sonra da kafasını çıkaramayınca küpü kırıp kaçmış. Talebe arkadaşların canı çok sıkılmıştı. Bir tertiple köpeği tekrar celbedip, sopa ile döveceklerdi. Üstad Bediüzzaman vaziyeti öğrenince onları vazgeçirmek istedi. Molla Resul: “Seydâ, biraz kıymamız vardı. Biz kıyamıyorduk ki yiyelim. Hâlbuki bir köpek gelerek hem kıymayı yemiş, hem de küpü kırmış. Bize zarar verdi. Nasıl biz onu dövmeyelim?” dedi. Üstad: “Molla Resul, senden soruyorum, vicdanen söyle, sen aç kalsan, paran da olmasa, bir şey almaya gücün de olmasa, nihayet açık bir yerde bir et bulsan, yer misin, yemez misin? Hâlbuki aklın var, idrak ediyorsun ki bu etin sahibi var.” diye konuştu.

Molla Resul, Üstad'ın bu konuşması üzerine bir müddet konuşmayarak sustu. Sonra cevaben: “Evet yerim Seydâ!” dedi. Üstad tekrar buyurdu ki; “Bu hayvandır, aklı yoktur. Haramı, helâli bilmiyor. Ha-

İBRİZ'DEN ANLADIĞIM KADARIYLA

Meşhur El-İbriz isimli kitapta divan velilerinden bahsedilmektedir. Bunların Arafat'ta toplandıkları ve görüşme yaptıkları bu toplantılara ölmüş bazı velilerin ruhlarının katıldığı da ifade edilmektedir. Berzahtan gelen ruhlar;

- a) Hep aynı şekil ve kıyafette katılırlarmış.
- b) Dünyaya ait meseleler görüşülürken iştirak etmeyip susarlarmış.
- c) Maddî bir cesetleri olmadığı için gölgeleri olmazmış.

Aynı kitapta âhir zamanda divan velilerinin başına geçecek kişinin, işleri karıştıracığı da ifade ediliyor.

Eskiden Cibali Baba'nın İstanbul'un fethini engelleyip geciktirdiği, çünkü Fatih'in toplarına karşı harekete geçip "Aman gavurcuklarıma bir şey olmasın!" diye dua ettiği söylenir. Aslında İstanbul'un fethinden evvel, Cibali bölgesinde Müslüman varmış. Bediüzzaman Hazretleri Mektubat isimli eserinde diyor ki: "İşte şu sırra dair pek çok zaman zihnimi işgal eden bir hâlet vardı: "Bir zaman, ben bir kısım ehl-i dalâlete mühim bir vakitte kahr ile dua ettim. Bedduama karşı, müthiş bir kuvve-i maneviye çıktı. Hem duamı geri çeviriyordu, hem beni

Kastamonu'da Bediüzzaman'a büyük hizmetleri dokunmuş Çaycı Emin (Emin Çayırılı) diyor ki: "Bir gün beraber ikindi namazını kıldık. Üstad, namazdan sonra tesbihatta iken, "Kambur ben mi haklıyım, yoksa sen mi haklısın?" diye birisine hitap ediyordu. Ben yine birçok zamanlar olduğu gibi hayretler içindeydim. Odasında benimle kendisinden başka kimse yoktu. Benim merakımı görünce meseleyi şu şekilde izah etti: "Onuncu söz, haşir ve âhiret hakkındadır. Ben o eseri bir vakitler Barla'da yazıyordum. Baktım o günlerde bir İslâm düşmanı, ıslahı gayr-i kabil. Arefeye birkaç gün vardı. Ben beddua ettim. Benim bedduama karşılık bütün Hicaz velileri ve Hicaz'daki Kutb-u Azam ise, onun ıslahı için dua ediyorlardı. Benim bedduam ferdi kaldığı için iade edildi.

Aradan uzun seneler geçti. Baktım bu sene bana nihayet hak verdiler. Ben hâlbuki bunun ıslahının gayr-i kabil olduğunu biliyordum. Onlar nihayet bu sene başladılar beddua etmeye. Benim konuştuğum Kutb-u Azam'dır. Mekke-i Mükerreme'dedir. Bütün Hicaz'la beddua etmeye başladı. Bana hak verdi. Ben de ona hitap ettim." dedi.

Bizim bilmediğimiz âlemlerde, fark edemediğimiz boyut ve frekanslarda demek ki, çok şeyler oluyordu da bizim haberimiz olmuyor.

dükkânının bekçisiyim, tellâliyım. Ben baloncu değilim. Benim dükkânımda, benim pazarımda, Kur'ân'ın ebedî ve ölümsüz elmasları var. Ben bunlarla meşgulüm. Ben Kur'ân nurunu ilân ediyorum, balonculuk yapmıyorum.”dedi. Bediüzzaman'ın ne demek istediğini anlamıştım, yaptığım hareketten dolayı mahcup olmuşum.

Kur'ân nurlarının, akli ve kalbi her zaman besleyen ve bütün insanlığın imanî ihtiyaçlarına cevap veren feyizlerinin kıymetini çok iyi takdir etmemiz gerekiyor.

Nereden çıktıklarını, nereden geldiklerini bilmediğimiz bu insanların yüzünde büyük bir hürmet ve muhabbet ifadesi vardı. İçlerinde her yaştan her sınıftan insan bulunuyordu. Elbiseleri başka, yürüyüşleri başka, görünüşleri başka idi. Fakat hepsinin yüzünde aynı ciddî ifade, büyük vakar ve aynı sevimlilik vardı. Gelenlerin miktarları artıyor ve biz galiba bunların arkası bir türlü kesilmeyecek diye düşünüyorduk.

Nihayet gelenler toplandı, hepsi ayakkabılarını çıkararak saf saf dizildiler. Saflar kurulurken safa girenler arasında hiçbir fark gözetilmediğini büyük bir hayretle görüyorduk.

Beyaz insanlar, sarı insanlar, siyah insanlar, tüccarlar, memurlar, işçiler, hiçbir ırk ve rütbe farkı gözetmeksizin yan yana geliyor ve birlikte ibadet ediyorlardı.

Ben birbirinden bu kadar farklı insanın kardeşçe yan yana gelmelerine hayran olmuştum. Bu ilk gördüğüm ulvî manzara üzerinden şimdi üç sene geçti. Bu arada ben de insanları bu kadar birbirine yaklaştıran, bu ulvî din hakkında bilgi toplamaya başlamıştım.

Müslümanlık hakkında edindiğim bilgiler, beni bu dine büsbütün yaklaştırdı. Müslümanlar bir tek Allah'a inanıyor, insanların günah içinde doğmadığını söylüyorlardı. Onları yalnız Allahû Teâlâ'nın kulu olarak kabul ediyor, onlara karşı büyük bir

TAHTA KILIÇ

Büyük Frederick diye de bilinen Prusya Kralı II. Frederick'in çok değer verdiği ordusunun genç subaylarından birinin, disiplinsiz davranışları dikkatini çekiyordu. İçki ve kumara meyli fazla idi. Bir defasında içki içtiği bir meyhanede parası yetmemiş, kını kendisinde kalmak üzere kılıcını rehin olarak bırakmıştı. Fark edilmemesi için de tahtadan bir kılıç yaptırmış ve onu normal kılıç renginde boyayarak belindeki kına sokmuştu.

Kendisini izlettirmekte olan Frederick bu durumu haber aldı. Bir gün ansızın bu subayın bulunduğu birliği denetlemeye gitti. Kendisi için düzenlenen tören sırasında sözü edilen subayı ortaya çıkardı. Sonra ağır suçlu bir mahkum getirtti ve subaya emir verdi: "Bu mahkumun suçu idamlıktır. Bu cezayı sen uygulayacaksın. Kılıcını çek ve boynunu uçur!" Subay tam bir çıkmazda idi. Birden ne yapacağını şaşırdı, bocaladı. Adama acıdığını belli eden "Ben yapmasam olmaz mı?" diyen bir edâya büründü. Ama kral kararlıydı. Emrini tekrarlardı. Bunun üzerine subay, "Ey Tanrım, bu adam günahsız biri ise, kılıcım bir ağaç kesilsin!" diye dua ederek kılıcını

zedir. Fakat aralarındaki fark şudur: “Musa Aleyhisselamın esasının, Hz. Musa’nın vefatından sonra mucizelik yönü kalmadı. Ama Efendimizinkiler artık tekrar ağaca dönmedi ve kılıç olarak mucizelikleri devam etti.

hiç hakları olmadığı gibi bilâkis teşekkürle mecburiyetleri vardır. Ama insan yaratmış ama bazı hikmetler için bazı organlarını eksik bırakmış. Meselâ; bir katrilyonluk hediye yerine 999 trilyonluk bir hediye bahşetmiş. Kim ne diyebilir? Ya Allah seni eşek olarak yaratsaydı, ne diyebilir, ne yapabilirdin?" demiş.

Duyduğuma göre sahabelerden Ebu Hureyre'nin yüzüğünde sinek resmi varmış, ara sıra ibretle bakar ve "Allah beni böyle bir sinek olarak yaratabilirdi, Elhamdülillah ki beni insan olarak yaratmış." demiş.

Gerçekten ibret alınacak çok şeyler var insan olana, ama benim gibi akıllı bir karış yukarıda olanlara hiçbir şey yok gibi. Allah bana insaf versin.

tarafından tezgahçılar bertaraf ediliyordu. Tabi olay çok büyük bir iş yerinde gerçekleşiyordu. Sonra filmin gelişen olayları içinde gördüm ki, onu seven birisi, gizli bir noktada o bölgeyi gizli cihazlarla gözleyip denetliyor. Her şeyi anında tespit edip müdahale ediyordu.

İşte bu filmi seyrettikten sonra çok rahatladım. Allah her şeyi görmüyor mu? Onun istediğini kim geri çevirebilir? Onun istemediğini kim gerçekleştirebilir? Kur'ân-ı Hakim de açıkça tuzak hazırlayanların tuzaklarını başlarına geçireceğini söylemiyor mu? Hadis-i Şerifler, Allah'ın velisine düşman olanların karşılarında Allah'ı bulacaklarını ifade etmiyor mu?

Evliya kullar için denilir ki; “Allah’ın veli kulları hayatta iken, kınında duran kılıç gibidir; ama vefat edince kınından sıyrılmış keskin kılıç gibi olur.”

Zaten Allah’ın veli kullarına düşmanlık yapanlar karşılarında bizzat Cenâb-ı Hakk’ı bulurlar.

AMA BİZ ONU SEVİYORUZ!

Dr. Hüseyin Aka amcam bir dil kursuna devam ediyor. İlk gün yanına bir yabancı arkadaşı yaklaşıyor. “Nerelisin?” diye soruyor. “Türkiyeliyim.” deyince “Ben Güney Kıbrıslıyım. Birbirimize düşmanız!” diyor. Aka “Biz düşman değil dostuz. Ah şu politikacılar olmasa!” diyor. Bu söz çok hoşuna giden Rum arkadaşı bunu kurs idaresine söylüyor. Onlar da Aka’yı tebrik ediyorlar.

Lisan hocası, “Dişe diş, göze göz” deyimini anlatırken Dr. Aka’ya “Türkiye’de kanunlar böyledir değil mi?” diye soruyor. O da “Hayır öyle değildir.” diyor. Hoca hanım “Yani siz sağdan sola yazmıyor musunuz?” diyor. O da “70 sene önce değişmişti.” diye cevap veriyor. “Peki sizin develerinizi yok mu?” diyor. O da “Tek tük bulunur.” diyor.

Bu sefer Dr. Hüseyin Aka, Ahd-i Ahit’ten, diş diş, göze göz meselesiyle ilgili âyeti okuyor. Hoca hanım “Evet ama onu Hz. İsa değiştirdi. O merhamet ve sevgiyle bütün suçluları bağışladı.” diyor. Dr. Aka “Mağdur ve mazlumların kul hakkı ne olacak? Onların hakkını da zalimler için bağışlayıverdi mi?” diye sorunca, “Bu işe nereden girdim?” der gibi

aynen kral gibidir. Biz diyoruz ki, oğlu değil elçisi-
dir. Bu şekildeki sevgimiz de bizi kurtaramaz mı?”
diyor. O “Kurtulamazsınız “ diyor. Dr. Aka “Hz. İsa,
canileri, bütün kötöleri ve günahkârları bile bağışla-
yacaktır diyorsunuz. Biz ise, canî katil falan da deği-
liz. Hem Allah’a iman ediyor, onu seviyor hem de
Hz. İsa’ya Allah’ın büyük peygamberlerinden sayıp
seviyoruz. Niye onun şefaât ve sevgisinden mahrum
kalalım ki!” deyince, o susmak zorunda kalıyor.

hissiyle, her şeyi unutan çoban hiç tereddüt etmeden kırmızı kaftanı getirir ve onunla çocuğu güzelce sarar. Mağaradan çıkınca tam tepesinde, ömrü boyunca görmediği parlak bir yıldızın ışıldadığını görür. O gece patronunun yanına döner. Başının çok yukarılarında parlayan bir yıldızla yanına gelen çobanı fark eden patron, ‘Başardın. Sen bu işi yapacaksın.’ diyerek onu satıcı yapar.”

Demek ki, büyük bir satıcı olmak için illâ da büyük para kazanmak gerekmiyormuş. İnsanlara derin bir merhamet ve sevgiyle bir şeyler vermek de büyük satıcılıkmış. Fakat şuna eminim ki, o çobanın yerinde ben olsaydım yine de başımın üzerinde bir yıldız dolaşmaz belki de “Şu yıldızlara taş atan çocuk mu?” diye benden uzaklaşmaya çalışırlardı. Hâlbuki görüyorsunuz ben oldukça akıllandım.

zamanlarında karşılıksız yardımcı olmalıyız. Hem de bundaki manevî zevki onların da alması için yol göstermeliyiz.

Şimdi bir de bu güzel davranışın ve insanın içindeki merhamet ve sevgi duygusunun yansıması olan bu tutumun tersine, zorda kalan insanların bu sıkıntılarını görmezlikten gelip üstüne üstlük istedikleri yardıma, faiz karşılığı olarak cevap verme anlayışına bakalım. İkisi de aynı mı?

ASILMAK ÖLMEK DEĞİLDİR

Kelimelerin ifade ettiği manayı bilmek sonra da ona göre anlayıp ifade etmek çok mühimdir. Tabi bu mesele benim gibi akli bir karış havada olanların idrak edeceği bir şey değildir. Belki sizlere faydası olur diye naklediyorum. Kelimesi kelimesine nakledecek bir kapasitede olup olmadığımı da her hâlde bilirsiniz. Her neyse.

İlk zamanlar idam ile ilgili hüküm sadece “asılır” şeklinde imiş. Her hâlde boynundandır. Ayaklarından olacak değil ya. İşte daha henüz kanunda böyle yazılı iken adamın birisi idamı gerektiren büyük bir cinayet işlemiş. İdamdan kurtulması mümkün değilmiş. Benim gibi biraz zekâ seviyesi yüksek avukatlardan biri, “Ben seni kurtarırım.” demiş. Fakat hiçbir oturumda kalkıp katili müdafaa etmemiş. Katil “Bu akl-ı evvelin bir bildiği var.” diye hep sabretmiş. Fakat ne idam kararı verildiğinde, ne de temyiz bu kararı tasdik ettiğinde, avukat hiç sesini çıkarmamış. Katil hiç ümidini kesmemiş. Kesmemiş ama nihayet idam sehпасına kadar kendisini getirmişler. Bakmış avukat orada. “Her hâlde bir bildiği var ki, şimdi burada” diye düşünmüş. En son yağlı ipin ilmiği boğazına geçirilmiş. Hâlâ avukat bir şey söylemiyormuş. Fakat cellat sandalyeye tekme yi

KÂBE TAVAFI VE ANNE HAKKI

Babam 2000 yılında gittiği hacdan hatıralar anlatıyordu: Ahmet Polat hoca namazdan sonra sohbetinde şöyle diyordu: “Kâbe yıkılıp düzlenmedikçe kıyamet kopmayacaktır. Kıyamete yakın Allahû Teâlâ birtakım kuşlar gönderir ve parça parça Kâbe’yi denizlere, tertemiz suların içine taşırlar. Yeri dümdüz olur. Ondan sonra kıyamet kopar.” (Hadis-i Şerif’te zencilerin Kâbe’yi taş taş yıkıp tahrip edeceklerine dair rivayetler de vardır.)

“İlk defa seneler önce Kâbe’ye geldiğimde, hava çok şiddetli sıcaktı. Kâbe’yi sadece bir kadın tavaf ediyordu. Ben kendi kendime “Bu hanımefendi kadın başıyla Allah’ın Kâbe’sini tek başına tavaf ediyor. Biz oturuyoruz. Ben de tavaf yapacağım.” diye kalkıp yürüdüm. O zaman beyaz taşlar yoktu. Renkli ve siyah taşlar var. Çok ısınmışlar, kadının bir avantajı, elinde başörtüsü gibi bir şey var. Onu ön tarafa atıyor. Koşup üzerinde bir miktar duruyor ve tekrar yine atıyordu. Ben ise yürüdüm ama sanki ayaklarım pişiyordu. Geri dönmeyi içimden geçirdim ama doğrusu kendime yediremedim ve devam ettim. Zar zor bitirip zemzeme indiğimde gözlerimden gayr-i ihti-

BELÂ VE BİN BELÂ

Bir müftü efendi anlatıyor: “1970’li yılların anarşi dönemi. Bir Anadolu kasabasında vazifeliyim. Terör ve anarşinin ardı arkası kesilmiyor. Oradan ayrılmak istiyorum. Gerekirse memuriyeti bırakacağım. Hanım dahil hiç kimseye söylemeden Diyanet İşleri Başkanlığına bir dilekçe karaladım ve sümenin altına koydum.”

“Orada meczup birisi var. Hacca gidince Kâbe’de kendisine bir hâl olmuş. Perişan kılıklı ama enteresan birisi. İnsanlara kendi üslubu ile çok ağır ikazlarda bulunur. Böyle bir adam.”

“Kapıyı tak vurup içeri girdi. Geçti karşıma, “O yazdığını çıkar ver bana.” dedi. “Ne yazmışım. Yok öyle bir şey.” dedim. “Çıkar sen onu.” dedi. Her ne kadar inkâr etsem de dinlemedi. “Eğer, senden daha iyi hayırlı birisi varken bu koltuğu bırakmazsan, Allah belânı versin. Ama sen gidince yerine adam yoksa veya kötüler gelecekse, o zaman ayrıldığın takdirde Allah bin belânı versin. Sen şu dilekçeni ver bana.” Dedi. Mecbur oldum verdim. Aldı eline parçalayıp çöpe attı ve gitti. Bunu hiç unutamıyorum.”

SIRRINI DIŞA VURDU ATEŞTE KAVRULDU

Ne güzel eskiden kahve bitkisini kimse tanımıyordu. Sadece hayvanlar yiyip neŐeleniyorlardı. obanlar srlerindeki bu sevinç ve neŐenin sebebini anlayınca, kahvenin sırrı ortaya çıkmış oldu. Ama sırrı faş olunca, insanlar bu sefer kahveyi ateşin üzerinde kavurup, piŐirdikten sonra içmeye başladılar.

Çok hoş bir benzetme. İŞte ben de bazı sırlarımı söyleyince başıma gelmedik kalmadı. “Söyleme sırrımı dostuna Sonra saman doldururlar postuna!” sözünü boşuna söylememiŐler.

mahvetmesi söz konusuydu. Bereket ki, dolu sadece köyün kuzeyine düşen taraflara yağmıştı. Güneyde kalan araziler âfattan kurtulmuştu. Bu durum onları biraz olsun teselli ediyordu. Öbür gün komşularından Murat Bey şok bir olayla karşılaşmıştı. Doludan geriye kalanları seyrederken, babalarından miras kalıp kardeşiyle tam ortadan ikiye böldükleri tarlalarının kendisine ait kısmında hiçbir hayır kalmamıştı. Ama kardeşinin ürünlerine hiçbir şey olmamıştı. “Nasıl olur dönüm başından itibaren tam isabetle, dolular hep benim arazime düşmüş, bizim Mustafa’nın tarafına hiç zarar vermemiş? Nasıl olur?” demişti. Tarladan mahalleye dönünce da “Bizim Mustafa’ya torpil geçilmiş! Başka türlü olamaz!” dedi.

Bu söz onun dikkatini çekmişti. Çocuk akli ile bu torpil meselesini bir türlü çözememişti. Kim torpil geçmişti? Mustafa Bey’e niçin torpil geçilmişti? Bir türlü işin içinden çıkamıyordu. Annesine sordu: “Murat amcaların mahsulleri yerle bir olurken Mustafa amcaların niçin sapasağlam kalmış. Bu bir tesadüf olabilir mi? Murat amca ‘Bizim oğlana torpil geçilmiş.’ diyor, bu ne demek, söyler misin anne?”

Annesi onun başını okşadıktan sonra, gözlerinin içine bakarak: “Oğlum bilirsin Murat Bey pintinin, cimrinin tekidir. Hiç fakir fukarayı korumaz. Ödünç tohumluk isteyen yoksullardan bile birkaç gün tarlalarında ücretsiz çalışmalarını ister. Mustafa Bey ise zekâtını verir; tarladan kalkan mahsulün en az onda

YAĞMUR DUASI

Babam eve geç vakit gelmişti. Dışarıdan bir kedi yavrusunun sesi geliyordu. Babam rahatsız olmuştu. Kediciğ gerçekten ağlarcasına miyavlıyordu. Yaramaz çocuklar annesinden koparıp bizim bahçeye atmış olabilirler. Ağabeyim, “Gidip bir bakalım. Gerekirse eve getirelim!” dedi. Annem “Aman ha! Benim rahatsızlığım var. Tüyü alerji yapıyor, hemen yatağa düşerim. Bakacaksanız dışarıda bakın.” diye ikaz etti.

Ama biz ağabeyimle bahçeye koştuk. Onu bulduk. Sırtında yaraya benzer belirtiler vardı. Onu alt kapıya getirdik, süt içirdik. Ekmek parçalarını, timsahın etleri yuttuğu gibi yutuyordu. Demek çok acıkmıştı. Annemden korkumuza evin içine getiremedik. Tekrar alt katta bir yer hazırlayıp yanına da biraz yiyecek koyup bıraktık. Arkamızdan biraz miyavladı ama daha sonra sesi kesildi.

O gecenin sabahına yakın şiddetli bir şimşek sesiyle yerimden fırladım. Ağabeyim bile korkudan benim yanıma geldi. Arkadan daha da kuvvetli bir yıldırım çok yakınımıza düştü. Arada bir, sanki çok alçaktan uçan son derece gürültülü uçakların geçişi-

Hâlbuki şimdi annem de babam da, bütün büyükle-
rimiz de yağmuru, rızıkları Allah'tan istiyorlardı.
Ben çok muazzam bir şey bulmuştum. Bunu bana
sözler anlatamazdı. Mutlaka şu manzarayı görmem
gerekiyordu. Ben artık, arzu ve isteklerimi dile geti-
receğim, sığınıp dayanacağım eşsiz Bir yardımcıyı
unutulmaz bir hatıra ile tanımıştım. Bu ne büyük bir
bahtiyarlıktı.

Ben bu ilk defa tanıştığım tatlı ve engin düşünce-
lerle dolup taşarken, gökler de bulutlarla dolup taş-
maya başlamıştı. İçten gelen dileklere çok geçme-
den cevap geliyordu. Az sonra şimşekler çakmaya
başladı.

Benim zihnim birden kedi yavrusunu tanıdığımız
geceye gitti. Onun yalvaran sesini, hatırımdan çık-
mayan yalvarışlı miyavlamasını düşünmeye başla-
dım. Bizden gelen süt, yumurta gibi yiyeceklere
karşı teşekkür edencesine yüzünü gözünü ayakları-
mıza sürüşünü gözümün önünde canlandırdım. As-
lında bizim de Allah karşısında ondan hiç farkımız
yoktu. Nasıl ki, o kedi yavrusu her şeyden mahrum
kaldığı noktada yalnızlıktan, açlıktan kendisini kur-
taracak birisini aramaya başlamış ve bulmuşsa, ben
de kendimi aynı durumda görüyordum.

Bu yağmur duası çok güzel bir şeydi. Acaba bü-
yük şehirler de, benim gibi çocukların bu güzelli-
kten haberi var mıydı?

ALACA BULACA SÖZLERLE

Her hâlde eskiden şeytanlar görünürmüş. Yahut görünenler insan şeytanlarıymış. Her neyse. Bir adamın düğünü olacakmış. Şeytana demiş ki, “Hiç olmazsa şu düğünüme olsun gelme de, rahat bir evlilik yapayım.” Şeytan, “Tamam gelmeyeceğim.” diye söz vermiş. Düğün zamanı sağdan soldan dost, akraba, yakın uzak köyler gelmeye başlamış. Şeytan da gitmiş köyün dışında bir çeşme başına oturmuş. Düğüncülerden bir gruba, “Ben işin içinden çıkmadım ama acaba siz düğün yerine varınca bir sorunuz, belki bir bilen çıkar. Şu alaca kargaların beyazı mı çok, yoksa siyahı mı?” demiş. Onlar düğün yerine gelince bu soruyu oradakilere sormuşlar. Bunun üzerine bir münakaşa başlamış. Bir kısmı “Beyazı çok!” diyormuş, bir kısmı da “Hayır siyahı çok!” diyorlarmış. Ağız dalaşları daha sonra gerçek bir kavgaya dönüşmüş. Ölenler, yaralananlar gırla. Neyse bizimki şeytanla karşılaşmış. Şeytan “Bak sözümde durdum ve gerçekten düğününe gelmedim.” demiş. Ama o bir “Ah!” çektikten sonra demiş ki, “Gelmedin ama, alacalı bulacalı sözlerinle ortalığı kırmızı kana buladın!” demiş.

GÖNENLİ MEHMET EFENDİ

Yeni imam olunca merhum, Gönenli Mehmet Efendi önce mahalleyi tanıyıp cemaatiyle tek tek ilgilenmek istemiş. Cemaatten birkaç kişiyi de yanına alıp mahalleyi dolaşmaya başlamış. Önce bir kişinin evine uğramışlar. Mehmet Efendi “Ben mahalleye yeni gelen imamım. Sizlerle ilgilenmek istiyorum. Bütün ihtiyaçlarınızı temin etmeye çalışacağım. Ne ihtiyacınız varsa söyleyin bana.” demiş. Aslında daha söyleyecekleri varmış ama, âmâ kişi, “Sen bir de imam olacaksın. Allah yarattığı kulunu, kullara muhtaç eder mi? Boynu kopasica, beli bükülesice. Bu nasıl imamlık böyle!” diye çıkmış. Hemen onlar âmânın evini terk edip gitmişler. Fakat, âmânın söylediği şeyler yenilir, yutulur cinsten değilmiş ama pek öyle sıradan sözler de sayılmazmış.

Büyük insan Gönenli Mehmet Efendi “Bunda bir iş var!” deyip birkaç gün sonra yanına hiç kimseyi de almayarak doğru âmânın evine gitmiş ve selâm verdikten sonra “Ben boynu kopasica, beli bükülesice Gönenli Mehmet Hoca!” demiş. Âmâ “Gel şöyle yanıma. Benim gözlerim görmüyor ama Rabbim benim günlük rızkımı sağ yanıma gönderir,

GEL DE BURADA SÖYLE

Osman Demirci Hocamıza birisi şöyle bir soru sorar: “Hocam sizin bir arkadaşınız, Almanya’dan büyük büyük lâflar ediyor, sizleri de korkaklık ve istikametsizlikle itham ediyor, ne dersiniz?”

Sakallarını gülümseyerek sıvazlayan Hoca der ki: Adamın birisi, Hanımının çiğ çiğ önüne koyduğu yenmez yutulmaz yemeklerden bıkınca, “Şu yaşına geldin hâlâ bir yemek yapmasını öğrenemedin!” demiş. Demiş, ama kadın kepçeyi kaptığı gibi adamın burnunun üstüne indirmiş. Can havliyle evin tavanına çıkan zavallı, “Komşular duyduk duymadık demeyin, bizim hanım hâlâ yemek yapmasını bilmiyor. Gelin görün, yaptıkları hep çiğ!” diye bağırmaya başlamış. Elindeki kepçeyi sallayan kadın da, aşağıdan “Herif gel de o sözleri burada benim yanımda söyle bakalım da, bir haddini bildireyim!” diyormuş.

İşte bizim arkadaş da Avrupa’dan durmadan bağırp çağırıyor, adamsa bir de gelsin burada söylesin.”

Gerçekten çok doğru, Nasreddin Hoca’nın, “Se-sim ne güzelmış!” diye hamamda türkü söylediği

BARNABA VE İBRAHİM'İN SORULARI

Bir cumartesi günü babamın ofisine gittim. Hem bir kenarda duran televizyonu açıp çizgi filmlelerinden birisi üzerinde tercihim yaptıktan sonra izlemeye başladım. Fırat amcam ile babamın sohbeti koyulaşmıştı. Bir ara “Barnaba” kelimesi dikkatimi çekti. Gözüm ekrandaydı ama kulağım sohbette idi. Fırat amcamın “Ama ağabey, sen bana bundan hiç bahsetmemiştin.” deyişi iyice merakımı kamçılımıştı.

Babam “1980 yılının başlarında Uludere’nin dağlarında bir çoban “50 metrelik bir mağaranın içinde masa üzerinde bir kitap bulur. Bunu alır getirir ve hayvanlarını güttüğü kişiye gösterir. O da bunun antika bir kitap olduğunu görünce, götürüp satar. Satar ama çobana hiçbir şey vermez. Çoban da gider devlete şikâyet eder. Tabi adam kaçakçılıktan mahkemeye verilir.” dedi.

Fırat amcam, “Peki sonra ne oldu acaba?” deyince babam “Ne olacak, devlet Barnabas İncili’ni koruma altına aldı. İyi ki, aldı. Yoksa yurt dışından

İbrahim cevap verdi: “Öyle değil baba; Çünkü ben yaşlı bir adamın ağlayarak: “Ey Allah’ım neden bana çocuk vermedin?” dediğini duydum. Babası karşılık verdi: “Doğrudur oğlum, Allah insana insan meydana getirmesi için yardım eder, başka türlü müdahalesi olmaz.” İbrahim sordu: “Kaç tane Tanrı var baba?” Babası cevap verdi: “Sonsuz sayıda oğlum.”

İbrahim sormaya devam etti: “Şimdi baba, eğer ben bir tanrının dediklerini yapar ve diğeri de, kendisinin dediklerini yapmadığım için benim kötülüğümü isterse, o zaman ben ne yapacağım? Her ne durumda olursa olsun, aralarında anlaşmazlık çıkacak ve tanrılar, benim kendi tanrımı öldürüverirlerse, ben o zaman ne yapacağım? Belli ki, beni de öldüreceklerdir.”

Bunun üzerine babası gülererek cevap verdi: “Oğul korkma, çünkü hiçbir tanrı, bir diğer tanrı üzerine savaş açmaz; mabette büyük tanrı Baal’ın yanı sıra bin tanrı daha var ve şu yetmiş yaşıma geldim, bir tanrının diğerine vurduğunu görmüş değilim. Hem herkes aynı tanrıya ibadet etmez ki, biri birine, diğeri bir başka tanrıya ibadet eder.” İbrahim “O zaman aralarında barış var her hâlde” deyince, babası “Evet var.” dedi. Ardından İbrahim “Baba tanrılar neye benzerler?” diye sordu.

Babası “Budala, her gün bir tanrı yapıyor ve ekmek almak için başkalarına satıyorum; sen ise hâlâ tanrıların neye benzediğini bilmiyorsun!” dedi. O

kitaplar da olabiliyormuş.” diye düşündüm. Kendi kendime “Acaba bizim Kitabımızda İbrahim Peygamberle ilgili neler yazılı. Bugüne kadar hiç okumadım ama ilk işim, onları da okuyup öğrenmek olsun.” diye kendi kendime söz verdim.

olduğunu, kimsesiz kızlara çeyizler hazırlayıp vererek gönüllerini hoşnut ettiğini öğreniyor.

Engin Noyan amcamın bir özel programında İngiltere'den gelen profesör (Neal Robinson) şunları anlatmıştı: "Küçükken Yavrukurt izci kampına katılmışım. Orada secdeye kapanıp Müslümanları taklit ederek alay edenleri gördüm ve çok üzüldüm. Bir din ile ve onun mensupları ile böyle alay edilmesine tepki olarak kampı terk ettim. Biraz daha büyüyünce dedem bana "Bak şu kitap Müslümanların İncil'i imiş" diye bir İngilizce bir Kur'ân meali verdi. Giriş yazısı İslâm'a, Kur'ân'a ve Hz. Muhammed'e hınç doluydu. Akıl almaz şekilde aşağılanarak Kur'ân takdim ediliyordu. Vicdanım bu iftiralara karşı da tepki gösterdi.

İşte ilgim tâ o zamanlardan başladı. Kendi kendime araştıra araştıra Müslüman olmaya karar verdim. Demek ki, İslâmiyet'i ben tercih etmemişim, bilâkis İslâmiyet beni tercih etmiş. Zaten "Kâlu Belâ" da söz verip Müslüman olmadık mı?" Bu yeni Müslüman olmuş sakallı profesör amca çok doğru söylüyordu...

TÂ 'KÂLU BELÂ' DA

Babam hep “Dini din için sevenlerden” söz ediyor, samimî ve vicdanlı insanların mutlaka hakikate ulaşacaklarını söylüyordu. Bunlar benim kulağıma küpe olmuştu. Bir gün İbrahim Havas Hazretleriyle ilgili bir film seyrediyorum. Bizans sarayında yakılmak istenen bir prenses var. Öbür tarafta devamlı ismiyle çağrılan bir İbrahim Havas var. O büyük zat devamlı o sesin geldiği tarafa doğru gidiyor. Bizans sarayının yanına varınca bahçede bir ateşin yakıldığını görüyor. Sebebini sorunca, kralın kızının, kalbini şeytana kaptırdığını bu yüzden yakılacağını söylüyorlar. Sonra Prensesi görüyor. O da kendisini görünce “İbrahim Havas!” diye bağırıyor. O zaman sesin sahibini bulduğunu anlıyor.

Hemen müracaat edip kendisinin tabip olduğunu bu kızı kurtarabileceğini söylüyor. Müsaade ediyorlar. “Seni buradan kurtarıp götüreyim.” diyor. O da “Nereye? Nasıl götüreceksin?” diye soruyor. İbrahim Havas Hazretleri kerametiyle Mekke’yi gösterince, kız bu tanıdık yerleri görünce kendinden geçip düşüyor ve ölüyor. Prensesin bu sarayda nasıl olup da Müslümanlığı tanıdığını araştırmaya başlayan İbrahim Havas Hazretleri, onun çok cömert

sırada zaten bir put yapmaktaydı. “Bu” dedi, “Palmiye odunundan, şu zeytin ağacından, şu küçük olan ise fildişinden; bak ne kadar da güzel! Canlıymış gibi görünmüyor mu? Mutlaka öyle. Sadece nefesi eksik!” dedi. İbrahim ise “Yani tanrıların nefesi yok mu baba? Öyle ise, nasıl nefes verebiliyorlar? Kendileri cansızken nasıl can veriyorlar? Belli baba, bunlar tanrı değil!” dedi. Bu söze kızan babası “Eğer anlayacak yaşta olsaydın, kafanı bu baltayla kırardım.” dedi. İbrahim tekrar sormaya başladı: “Eğer tanrılar odundansa, o zaman odun yakmak büyük bir günahdır. Fakat söyle bana baba, sen bu kadar çok tanrı yapmış bulunduğun halde, niçin tanrılar sana dünyanın en güçlü adamı sayılman için çok çocuk meydana getirmene yardımcı olmuyorlar?”

Babasının sabrının taşma noktasına geldiği hâlde İbrahim yine sormaya devam etti: “Baba, dünyada hiç insanın bulunmadığı zaman oldu mu?” babası “Evet. Ama neden soruyorsun?” dedi. “Çünkü” dedi İbrahim “İlk tanrıyı kimin yarattığını öğrenmek istiyorum da.” İyice kızan babası cevap veremeyince “Şimdi evimden defol!” dedi. İbrahim’in bu soruları çok hoşuma gitti. Sorularıyla babasını doğru cevaba doğru yönlendirmesi, Hz. İbrahim’in gerçekten daha çocuk yaşından itibaren gerçeklere açık olduğunu gösteriyordu.

Bugün babamın ofisine gelmekle ne iyi etmiştim. “Çizgi, filmlerden başka çok cazip konuları anlatan

pek çok insan bunun peşine düşmüştü zaten. Hatta bunu araştırmaya gelen bir papazın trafik kazasında öldüğünü bile işittik!” diye cevap verdi.

Babam ve amcam sohbeti başka tarafa kaydırdılar ama benim aklım “Barnaba” kelimesinde takıldı kaldı.

Öğleden sonra babamın masasının üzerinde duran sarı kapaklı bir kitabın üzerindeki büyük harflerle yazılmış yazı dikkatimi çekti: “BARNABAS İNCİLİ”

Eğer babam ile amcamın sohbetine ta baştan kulak vermiş olsaydım, dört İncil’den başka bir beşinci İncil olarak Barnabas İncili’nin hikâyesini de kaçırmadan dinlemiş olacaktım. Çizgi filmin cazibesi bunlardan beni mahrum etmişti.

Artık gözüm sarı kapak üzerindeki “Barnabas İncili” yazısı üzerindeydi. “Demek ki, bahsettikleri İncil’in Türkçe tercümesi şu masanın üzerinde duran kitap” diye düşündüm. Babam bir iş için dışarı çıkınca sarı kapaklı kitabı merakla karıştırmaya başladım. 89. sayfasında “İsa cevap verdi: “İbrahim (Peygamber) Allah’ı aramaya başladığında yedi yaşındaydı. Bir gün babasına: ‘Baba insanı kim meydana getirdi?’ diye sordu.” sözlerini okuyunca merakım iyice arttı. Okumaya devam ettim. Aptal baba cevap verdi: “Ben seni meydana getirdim, beni de babam meydana getirdi.”

gibi, bazılarının olur olmaz yerlerde, nutuk atıp, bazılarından alkış almalarının hiçbir değeri olmasa gerek. Ben bile zaman ve zemine göre artık sözüme, sazıma dikkat ediyorum. Biliyorsunuz, yıldızlara taş atmaktan da vazgeçtim.

kimseye muhtaç etmez. Fakat bugün kuşluk namazımı kıldıktan sonra hem sağ yanıma hem de sol yanıma bir şeyler bırakıldı. Sonra da “Bu sol taraftaki Gönenli Mehmet Hoca’nın, gelince kendisine ver.” denildi. “Al emanetini” deyip, kendisine onları vermiş.

Bunları Mustafa amcam, nam-ı diğer Köylü amcam babama anlatmış. Ben de sizlere naklediyorum.

Ben Şimdi Şeytanın bu hilesini öğrendikten sonra artık kimlerin insi Şeytan, kimlerin  eŐme başından uçurdukları sözlerle piŐmiŐ aŐlara su, daha doğrusu kan-irin kattıklarını daha iyi anlamaya başladım.

Sizler de biraz dikkat etseniz hemen fark edersiniz. Bunun için de benim kadar zeki olmanız gerekmez. Aferin bana, dolambaçlı sözlerle de olsa, yine kendi propagandamı aynalı biçimde yaptım.

Yağmurdan ıslanan toprak bir başka kokmaya başlamıştı şimdi. Tıpkı fırından çıkan ekmek gibi, ben de herkes gibi artık ıslandığıma hiç aldırmış etmeden bu güzel düşünce ve duygularla evimize doğru yürümeye başlamıştım. Annemi, babamı bile düşünmüyordum. Belki de onlar da beni arıyorlardı. Olsun artık ben bulmam gerekeni bulmuştum ya.

ne benzer gök gürlemeleri devam etti. Ama biz hep kedi yavrusunu düşünüyorduk. “Bu havada bu şiddetli yağmurda ölüp gitmiştir.” diye üzülüyorduk. Annem bile suçluluk duyuyordu.

Sabah kahvaltısında doğruca bahçeye koştuk. Yıldırım bir ağacın üzerine düşmüş. Ağaç ikiye bölünmüştü. Ama bizim yavru ölmemişti. Onu kap-tığımız gibi eve getirdik. Ağabeyim ona yumurta pişirip yediriyordu. Ama küçücük kedi yavrusu yüzünü gözünü ağabeyimin ayaklarına sürüyordu. Bu her hâlde onun bir teşekkürüydü. Bu manzara hiç gözümün önünden gitmiyordu.

Fakat bu yağmurlu günden sonra, havalar kurak gitmeye başladı. Artık gökten hiç rahmet düşmüyordu. Başka çare kalmayınca yağmur dua-sından söz edilmeye başlandı. Bir gün geniş bir alana insanlar her taraftan gelip toplandılar. Hatta kadınlar da ayrı bir grup hâlinde bir araya gelmişlerdi. Böyle zamanlarda, koyunların kuzuların bile yağmur duası yapılacak meydana getirilmesinden söz edenler vardı.

Sonra insanların arasından bir hoca çıktı, bir dua okudu. Herkes Allah’a yalvarıyordu. Suyu, yiyecek-leri O’ndan istiyorlardı. Bazı insanlar ağlıyordu. Bu istekler çok candandı.

Benim kafamda büyük bir anlayış oluşmuştu. Biz hep karnımız acıkınca, canımız bir şey isteyince, büyüklerimizden bilhassa annemizden istiyorduk.

birini muhtaçlara dağıtır. Bunlar dışında hayır hizmetlerine de elinden geldiğince büyük yardımlar yapar. Ayrıca köyde herkesi de iyilik yapmaya teşvik eder.” demişti. Bir seferinde, “Korkmayın verin. Allah bire on verir. Yaptığınız bir iyilik, on kat olarak size dönecektir. İsterseniz notere gidelim, size senet imzalayayım.” diyerek cimri insanları uyar-mıştı. Bu samimî ve candan insanın mallarını da işte böyle Allah korumuş. Murat Bey torpil sözü ile bunu itiraf ediyor. Aslında torpil sözü yakışıksız ve yanlış olur. Aklı başında ciddî bir Müslüman saygı-sızca böyle bir lâf etmez. Fakat ne de olsa bu sözde bile bir gerçeği kabul etme olayı var. Bu da bir mer-hale.” dedi. Cevabını alınca kendi kendine “Demek tesadüf değilmiş.” dedi.

İşte yine güneş doğmuştu. Her taraftan ığde ko-kusu geliyordu. Gökte kuşlar, yazı yazmasını yeni öğrenmiş bir çocuğun yazdığı “V” harfi gibi dizil-miş gidiyorlardı. Bahçe tarafından Rahime ninesinin sesi geliyordu. Fesleğenlerin yanında oturmuş, elin-deki zambağı su tasının içine atmış da: “Oğlum gel, bu mübarek zambak, Peygamberimizin terinden yaratılmıştır. Şu sudan bir yudum içiver haydi!” diyordu. Zambak kokulu tasta bir yudum su içti. Ne hoştu! İçini çok güzel duygular kaplamıştı. Bun-lar benim değil, babamın başından geçtiği için, bu üslupla anlatabildim işte...

DOLULAR BOŞUNA YAĞMAZMIŞ

Baharın ona göre özel kokusu ve sesleri vardı. Her yönden gelen kuş sesleri veya şairin dediği gibi “Cihetsiz kuş sesleri” bahar gelince onu sarar, kendi köylerinin kırlarında ve tarlalarında yetişen ot ve çiçeklerin çok çok farklı keskin ama içinde sevinç ve canlılık uyandıran hoş kokuları onu âdeta okşardı. Bir kısmı dedesinin pamuk gibi beyaz sakallarını andıran, bir kısmı da rengarenk yün yığınlarına benzeyen bulutların havada dolaşmaya başlaması ve bir anda gelip geçen yağmurun çoğu zaman kendisini hazırlıksız yakalaması da onun bahar hatıralarındandı. Ama dolu yağması, hele hele ürünler başak bağlaması sırasındaki hâli onun kafasında unutulmaz hatıralar bırakmıştı.

Bir seferinde otlatmaya götürdüğü öküzleriyle otlaklarda dolaşırken aniden yağmur bastırmıştı. Çok fena ıslandığı, bilhassa yağmur şiddetli doluya dönüştüğü için diğer arkadaşları ile beraber köye doğru koşuşturmaya başlamışlardı. Köye tam yaklaşmakta iken düşen bir şimşek, mezarlık yanındaki tarlaların içindeki bir ağacın üstüne düşmüş ve onun kocaman bir dalını koparıp yere indirmişti.

Eve geldiğinde, yanan ocağın başında kurumanın keyfini çıkarıyordu ama, evde bir telâş vardı. Ceviz büyüklüğüne ulaşan doluların, bütün mahsulleri

Aslında Allah rızası için, bu ülkeye hizmet için memuriyette bulunanların bundan çok iyi ibret almaları gerekiyor. Demek ki, deli kıyafetinde aramızda Allah'ın ne aslanları dolaşıyor, ah bir bilsek!

yarî yaşlar akıyordu. Bir de baktım ki, ayaklarımın altları tamamen pişip kabarmış.”

“Kâbe’yi semada melekler tavaf ettikleri gibi yerde de mümin kullar her halûkarda tavaf ederler.”
“Bir sahabî yaşlı annesini sırtına almış, sıcakta kan ter içinde tavaf yaptırıyordu. Hz. İbn-i Abbas da onları seyrediyordu. Tavaf bitince annesini bir tarafa bırakıp, Hz. İbn-i Abbas’ın yanına gitti ve “Ey Allah’ın Resulünün amcasının oğlu, ben şimdi annemin hakkını ödedim mi?” diye sordu. Hz. İbn-i Abbas: “Sen ancak doğum sancıları sırasında çektiklerinin yetmişte birini ödedin; bütün haklarını değil.” dedi.”

Babam bu son olayı aslında bana ders olsun diye nakletti. Tabi bunu ben hemen anlatıyorum. Çünkü ara sıra anneme karşı da yaramazlıklarım olduğu için belki bu deli oğlanın aklı başına gelir diye söylüyor. Ama nerede? Hep bir karış yukarıda geziyor bizim akıl..

sallayıp katil ipte sallanmaya başlayınca avukat katilin ayaklarından tutmuş. “Tamam, hükmünüz yerine getirildi. Astınız. Şimdi indirin bakalım.” demiş. Savcılar, hakimler “Nasıl olur?” deyince “Kanunu okuyun bakalım, “Sadece asılır.” diyor, ölünceye kadar beklenir demiyor.” demiş. Bakmışlar gerçekten öyle yazıyormuş. Adamı indirip ölmekten kurtarmışlar ama ondan sonra “Ölüm infazına kadar beklemeyi” ifade eden sözleri de hükme ilâve etmişler.

Şimdi benim ta başta yazdıklarım ile ne demek istediğimi anladınız mı? Siz siz olun, kanun maddelerine, anlaşma metinlerine çok dikkat edin. Eğer tam anlamıyorsanız, en az benim kadar akıllı bir avukat bulup, işi kökünden anlayın. Aksi takdirde kelime oyunları ile hazırlanmış mukavelelerin altına atacağınız bir imza, sizi perişan edebilir. İkâz etmesi benden. Gerisi size kalmış.

BOĞAZA DURAN

Mehmet amcam şöyle ibretli bir olay anlatmıştı: Birkaç arabası olan cimri birisi vardı. O zaman İstanbul'da, halk arabaları çalışıyordu. Bu cimri adam, öğlen olunca hemen emrinde çalışan şoförlerin yemeğine oturur, onların yemeklerinden yerdı. Bir gün şoförlerin canlarına tak etmiş ki; "Sen ne biçim patronsun, gelip bizim yemeklerimizden yiyorsun. Aslında senin bize yemek ısmarlaman lâzım." demişler. O da, "Zaten siz benim paralarımından çalışırsunuz. Dolayısıyla yine kendi malımdan yemiş sayılırım." demiş. Buna çok içerlenen şoförler, "Madem öyle diyor, biz de bunun parasından çalalım." demişler ve başlamışlar kendilerine para akıtmaya. Bir gün yine patron, yemeklerinin başına oturmuş, fakat birkaç lokma aldıktan sonra, "İşte şimdi, bu yemekler gırtlığımdan geçmiyor. Mutlaka bunlar benim paramdan!" demiş. Cimrilerin mallarının hazmının da kolay olmayacağına dair bir hadis işitmiştim. Hikmetini Allah bilir.

SEN DE BİR BAŞKASINA İYİLİK YAP

Ali Amcam her hâlde bana mesaj vermek istiyordu ki, yüzüme baka baka şöyle diyordu: “Bir gün bir dostum çıka geldi. Hoşbeşten sonra dedi ki, ‘Allah razı olsun seneler önce o sıkışık günlerimde bana para desteğinde bulunmuştun, şimdi durumumu düzelttim borcumu ödemeye geldim.’ Ben de kendisine dedim ki: “Benim İhsan isimli bir arkadaşım var. Seneler önce öğrenci iken, kendisine öğretmeni bir burs verir gibi imkânları dahilinde iyi bir destek vermiş. Arkadaşım zamanla imkân sahibi olunca, ona yüklü bir para ile gitmiş. Fakat o, “Ben bu parayı kabul edemem. Ama senden bir isteğim var. Sen de benim yaptığım gibi bir öğrenciyi, gücün yetiyorsa daha fazlasını maddî destek vererek okut. İşte böyle bir şey yapman beni çok memnun ve mutlu eder.” demiş. Ben de sana, ‘Sen de eğer zorda kalan bir dostunu sıkıntıdan kurtarabilmek için elindeki bu imkânları sarf edersen beni çok sevindirirsin.’ diyorum.

Ben Ali amcamın bu sözlerini şöyle değerlendirmek istiyorum: “Dostlarımıza zor ve sıkıntılı

BU YILDIZA TAŞ ATAMAZDIM ZATEN

Meşhur Kaya amcamdan bir hikâye dinledim. Zannediyorum o da bir kitaptan okumuş ve ismi de “Dünyadaki En Büyük Satıcı” olacak. Siz şimdi böyle yazı mı olur demeyin, çünkü biz duyduklarımızı aktarıyoruz. İşin doğrusu aklımız defter değil. Her konuşulanı da teybe almak veya kâlem kağıt çıkarıp not etmek imkânı da olmuyor. Her neyse hikâye şöyle:

“Patros ismindeki çok zengin bir kervancı başının, Hafid ismindeki deve çobanı kendisine: “Efendim ben sizin deveciniz olarak kalmak yerine, mallarınızın satıcısı olmak istiyorum.” diye durmadan ısrar ediyor. Bu şiddetli ısrarlara dayanamayan patron, “Peki öyleyse sana çok değerli bir kaftan veriyorum. Satıcılarımızın hiç uğramadığı şu köye git, bu kaftanı bir gümüş dinara sat.” diyor. Çoban dört gün uğraşüyor bir türlü kaftanı satamıyor. Sonunda bir mağara içinde çok fakir bir aile görüyor. Yenice doğmuş bir bebekleri de vardır. Karı-koca titremektedir. Çünkü çocuk soğukta üşümesin diye elbiselelerinin bazıları ile onu sarıp sarmalamışlardır. Şefkât

“Böyle derin konuların içinden çıkamam, lütfen kapatalım.” diyor.

Bu kursa katılan 65 yaşlarında bir de papaz varmış. Papaz, Dr. Hüseyin ve arkadaşını çay sohbetine davet ediyor. Doğrudan mevzuya girerek “Siz bir Müslüman olarak tanrıya inanıyorsunuz. Ama bizim tanrılarımız farklı.” Dr. Aka “Farklı değil. Meselâ; şu önümüzdeki kitap. Ama bunu İngilizler başka, Almanlar başka, İtalyanlar başka, Türkler de başka bir kelime ile ifade ediyorlar. Neticede hepsi de aynı söylemiş oluyorlar.” diyor.

Benim aklıma bunu anlatırken, ellerine ortak bir para geçen fakat ayrı ayrı dilleri konuşan insanların hikâyesi geldi. Herkes kendi lisanı ile bir şey alınmasını istiyor ve ısrar ediyor. Böylece anlaşmazlık çıkıyor fakat bunların konuştuğu dillerin hepsini bilen bir kişi “Tamam, ben hepinizin dediğini yapacağım.” diyor ve gidip alıp getiriyor. Bu sefer hepsi de seviniyor. Çünkü hepsi de üzüm istiyormuş.

Dr. Aka’nın bu sözü üzerine meseleyi teslise getiren papaz: “İsa’nın Tanrının oğlu bir tanrı olduğunu ve onun kurtarıcılığını kabul etmeden cehennemden kurtuluşunuz mümkün değildir.” diyor.

Dr. Aka, bu yaşlı adamla derin felsefi münakaşalara girmenin faydasızlığını bildiği için diyor ki: “Bir kral var ve onun yanında da sevdiği birisi var. Biz bu kralı da seviyoruz onun yanındaki sevdiği kişiyi de. Ama siz diyorsunuz ki, o kralın oğludur ve

İLİM BİR NURDUR, GÜNAHKÂR KAPLARDA DURMAZ

E skiden bir milyon hadis ezberleyen İslâm hadisçilerine çok hayret ederdim. Sonra İmam-ı Şâfi Hazretlerinin şu sözlerini gördüm: “Harama bakmak unutkanlık verir. Ben hocam Vekî’â hâfızamın zayıflığından şikâyet ettim. Bana unutkanlık veren şeyler hakkında bilgi verip, irşadda bulundu. Sonra: ‘İlim Allah’ın bir nurudur. Allah’ın nuru ise isyan eden günahkârların elinden tutmaz.’ dedi.

Hatta Bediüzzaman Hazretleri bu mevzuda: “Evet bu açık-saçıklık yüzünden, bilhassa bu sıcak memleketlerde, harama bakma sebebiyle su-i istismaller, umumî bir unutkanlık hastalığı netice vermeye başlıyor. Herkes, cüz-î, küllî o mevzuda şikâyetinde bulunuyor. İşte bu umumî hastalığın artması ile, Hadis-i Şerifin verdiği müthiş bir haberin tevili ucundan görünüyor. Efendimiz (s.a.v.) ferman etmiş ki: ‘Âhir zamanda hafızların göğsünden Kur’ân çekilip alınacak, unutturulacak.’ Demek bu hastalık dehşetlenecek Kur’ân’ın ezberlenip hıfzedilmesine set çekilecek. Böylece o hadisin tevili görülecek.” diyor.

KININDAN ÇIKMIŞ KILICA DÖNENLER

Erdoğan amcam anlatmış, ben de babamdan naklediyorum: “27 Mayıs 1960 ihtilâlinde sonra vilâyetlerin başına ihtilâlin yeni valileri tayin edilmiş. Bunların, maalesef bir kısmı, halkın inanç ve anlayışlarına ters tutum sergileyen kimselerdi.

İşte bir tanesi de bir iş için İstanbul’a gelmiş. Yolu her ne hâl ise Eyüp Sultana düşmüş. Söz gelişi düşmüş diyorum, yoksa oraya düşülmez. Büyük sahabeye halkın teveccühünü asker vâli görünce, “Bu cahil halk bunlarda bir şey var sanıyor. İşte Urfa’dan birinin kabrini kaldırıp attık da ne oldu? Bunlar ne yapabilir ki?” diyor. Oradan taksilerine binip yola çıkıyorlar. İstanbul-Ankara yolunda ilerlerken, taksinin peşine bir atlı takılıyor. Taksi ne kadar giderse gitsin bu meçhul ve korku veren süvarinin takibinden bir türlü kurtulamıyorlar. Bir ara, atlı önlerine geçiyor. Bir müddet sonra da taksi yoldan çıkıyor. Vali ve şoförü vefat ediyorlar. Bir kişi ağır yaralı olarak kurtuluyor.” Zaten bu olayın şahidi de anlatanı da odur. Erdoğan amcam ondan bize aktarmıştı.

EĞER ALLAH İSTERSE ARSLAN KORUMA OLUR

B en hep aslanların parçalayıcı tabiatlarına bakar, bir de yavrularına karşı şefkâtli tavırlarını görünce şaşırırdım. Demek ki, Cenâb-ı Hak, koruma ve merhamet etme duygusunu canavar hayvanların kalbine bile yerleştirebiliyor. Bir olay bana daha da çarpıcı geldi. Danyal Aleyhisselamın yüzüğünde iki dişi arslanın, aralarında bulunan bir oğlan çocuğunu yalarken yapılmış tasvirleri varmış. Hz. Danyal (a) ibretle bu tasvire bakarmış. Olayın aslı da şöyle imiş: “Buthun Nasr, kendi döneminde doğan erkek çocukları öldürüyormuş. Zavallı bir kadın oğlunu doğurunca bu zulümden kurtarmak için onu ormana bırakmış. Allahû Teâlâ da o çocuğu korumaları ve emzirmeleri için iki arslanı vazifelendirmişti. Bu şefkât tablosunu ifade eden resimli yüzük, Hz.Ömer (r.a.) zamanında bulunup getirilince Hz. Ömer ağlayarak bunu Ebu Musâ-el-Eş’ariye vermişti.

Kalbi insanlık için şefkâtle atan ve dünya çapında güzelliklere imza atan bir büyüğe amansız hücumlar yapılırken, öldürücü darbeler indirilirken, o günlerde bir film seyretmişim. İyi niyetli masum birisine, en olmadık tuzaklar hazırlanıyor, en zalim pusular kuruluyor. Fakat her defasında gizli bir el

ALLAH SENİ DÖRT AYAKLI YARATSAYDI?

Dindar ve dinî bilgisi çok olan bir hakim amca vardı. Ben onun başına gelenleri babamdan dinlemiştim. Bediüzzaman Hazretlerinin kitapları hakkında takipsizlik kararı verdi, diye gazeteciler peşine düşmüş ve onu bir anda Ege bölgesinde meşhur etmişlerdi.

Böyle olunca da bazı insanlarımız ona Diyanet İşlerinden bir âlim gibi dinî meseleler bilhassa fıkıhla ilgili sorular soruyor, bazıları da dalga geçmek veya onu zora sokmak için şüpheli sorular soruyorlardı. Bir gün bir materyalist ona “Adaletsizlik değil mi? Bazı insanlar, eksik organlı ve kör, topal olarak yaratılıyor?” demişti. Hakim bey de: “Allah hiç kimseye haksızlık, adaletsizlik yapmaz. Çünkü, haksızlık, adaletsizlik olması için önceden sahip olunan bir şeyin alınması gerekir. İnsanlar hiçbir şeye sahip değilken, daha doğrusu yokluk da yok iken Allahu Teâlâ onları, birden yükselterek insan konumuna getirmiştir. Yani hiç yaratmayabilirdi. Veya bitki seviyesinde bırakabilirdi. Veya hayvan mertebesinde yaratıp bırakabilirdi. Onların şikâyet

çekti. Bir de görüldü ki, kılıç gerçekten ağaç. Kral bütün kızgınlığına rağmen subayın buluşundan hoşlandı ve onu affederek daha disiplinli olmasını istedi.

Hız. Musa Aleyhisselam ve Peygamberimiz Hız. Muhammed Aleyhissalatü vesselamın asa mucizeleri vardır: “Peygamberimiz (s.a.v.) sahabelerden, Katâde’ye karanlık ve yağmurlu bir gecede bir değnek verir ve “Bu değnek sana lâmba gibi, onar arşın her tarafa ışık verecek. Evine gittiğin zaman bir siyah şahsı gölge gibi göreceksin, o şeytandır. Onu evinden çıkar at.” Buyurdu. Katâde, değneği aldı gitti. Çevresine ışık veriyordu. Evine varınca o siyah şahsı gördü ve onu çıkarıp attı.”

“Bedir savaşında sahabelerden Ukkâse’nin kılıcı kırıldı. Hız. Muhammed Aleyhisselam ona kılıç yerine kalınca bir değnek verdi. “Bununla harb et!” buyurdu. Birden o değnek, Allah’ın izniyle uzun beyaz bir kılıç oldu. Onunla harb etti. Hayatı boyunca hep onu yanında bulundurdu. Yemame Savaşında şehit oluncaya kadar boynunda taşıdı.”

“Uhud savaşında da, Peygamber Efendimizin (s.a.v.) halasının oğlu olan Abdullah bin Cahş’ın harb ederken kılıcı kırıldı. Efendimiz (s.a.v.) ona bir değnek verdi. O değnek onun elinde bir kılıç oldu; onunla harb etti.”

Efendimizin (s.a.v.) verdiği bu kılıca dönen değnekler, Musa Aleyhisselam’ın asası gibi birer mucie-

şefkât gösteriyor, doğru yolda oldukları müddetçe onların rahat, huzur ve saadet içinde yaşamalarını arzuluyordu.

EZAN GÜZELLİĞİ

Amerikalı Thomas Clyton, diyor ki: “Tam öğle üzeriydi. Sıcaktan bunalmış olarak, tozlu yoldan geçerken, bir aralık kulağımıza kendine mahsus bir güzelliği olan bir ses gelmeye başladı. Bu ses etrafımızdaki bütün boşluğu sanki dolduruyordu. Bir ağaç topluluğunu geçince, önümüze, insana hayret verici bir manzara çıktı.

Âdeta gözlerimize inanamıyorduk. Tahtadan yapılmış ufak bir kule üzerine çıkmış, tertemiz cübbeli ve beyaz sarıklı yaşlı bir Arap ezan okuyordu. Ezanı okurken kendinden geçmiş, sanki dünyadan tamamen ayrılarak Yaradanın huzuruna çıkmıştı. Bu yüce manzara karşısında biz de sanki hipnotize olmuş gibi durakladık ve yavaş yavaş yere oturduk. Kulağımıza gelen seslerin ve sözlerin manasını anlamıyor, fakat onun tesiri altında kalıyor ve ruhumuzda bir başkalık bir ferahlık hissediyorduk.

Sonradan öğrendik ki, Arap’ın söylediği tatlı sözlerin manası şu idi: “Allah en büyüktür. Allah’tan başka ilâh yoktur.” Birdenbire etrafımızda birçok insan belirdi. Hâlbuki biz, o zamana kadar etrafımızda kimseyi görememiştik.

MÜCEVHERLER Mİ? BALONLAR Mİ?

Stajyer avukat Kemal Taner, Eskişehir Mahkemesinde Bediüzzaman Hazretlerini ziyaret eder: “Hapishaneye yanına görüşmeye gitmiştim. Namazı yeni kılmış, tespih çekiyordu. Elini öptükten sonra kendilerine dedim ki: “Efendim, size birçok keramet gösterir, diyorlar. Hâlbuki ben sizden herhangi bir harika hâl ve vaziyet görmedim. Eğer böyle bir şey gösteriyorsanız, bana da gösterin, meselâ şu elinizdeki tespih kendi kendine yürüsün.” Bediüzzaman, tebessüm etti. Bana şu temsili hikâyeyi anlattı:

“Bir adamın çok sevdiği, sevimli bir oğlu varmış. Adam bu kıymetli yavrusuna, çok değerli bir hediye almak için kuyumcu dükkânına götürmüş. Çok çeşitli elmas ve mücevherattan hangisini beğenir ve isterse oğluna alacaktı. Kuyumcu, mücevherat dükkanını süslemek için tavana çok çeşitli renklerde kırmızı, yeşil, mavi, mor, pembe, sarı her renkte balonlar asmış. Çocuk dükkana girince, mütemadiyen tavandaki balonlara bakarak, “Baba ben bu balonlardan isterim.” diye tutturmuş, başlamış ağlamaya. Adam “Oğlum, ben sana çok pahalı ve kıymetli, elmas ve mücevher alacağım.” diyormuş. Çocuk ise “Ben balon isterim.” diye ağlayıp duruyormuş. İşte ben de Kur’ân’ın elmas ve mücevherat

men etti. Sonra gördüm ki, o kısım ehl-i dalâlet, hakka muhalif icraatında bir kuvve-i maneviyenin teshilâtıyla arkasına aldığı halkı sürükleyip gidiyor, muvaffak oluyor.

Yalnız cebir ile değil, belki velâyet kuvvetinden gelen bir arzu ile imtizaç ettiği için, ehl-i imanın bir kısmı o arzuya kapılıp hoş görüyorlar, çok fena telâkki etmiyorlar. İşte bu iki sırrı hissettiğim vakit dehşet aldım. “Fe sübhanallah” dedim. “Tarik-i Haktan başka velâyet bulunabilir mi? Bilhassa müt-hiş bir dalalet cereyanına ehl-i hakikat taraftar çıkar mı?” dedim. Sonra bir mübarek arefe gününde, müstahsen bir âdet-i İslâmiyeye binaen Sure-i İhlâsı yüzer defa tekrar ederek okuyup, onun bereketiyle “Mühim bir suale cevap” namında yazılan mesele ile beraber şöyle bir hakikat dahi, Rahmet-i İlahiye ile kalb-i âcizaneme gelmiş.

Hakikat şudur ki: Sultan Mehmet Fatih’in zamanında hikâye edilen meşhur ve manidar Cıbalı Baba kıssası nev’inden olarak bir kısım ehl-i velâyet, zahiren muhakemeli ve akıllı görünürken meczupturlar. Ve bir kısmı dahi, bazen sahvede (uyanık, kendinde) ve daire-i akılda görünür, bazen aklın ve muhakemenin haricinde bir hâle girer. Şu kısımdan bir sınıfı, ehl-i iltibastır, tefrik etmiyor (karıştırıyor). Sekir (manevî sarhoşluk) hâlinde gördüğü bir meseleyi sahve halinde tatbik eder, hata eder ve hata ettiğini bilmez.” (26.Mektup, 9.Mesele)

yır ve şerri tanımıyor. Sahibinin kendisini döveceğini de bilmiyor. Elbette açık kapıdan girip, kıymalarınızı yemiş. Bundan dolayı cezaya müstahak mıdır? Sizden soruyorum, elinizi vicdanınıza koyarak cevap verin.” Sonra Molla Resul ve arkadaşları köpek-te kabahat yoktur, diye kabul ettiler. Üstad; “Madem öyledir bu hayvanın gıybetini yapmayın ve helâl edin.” dedi.

Molla Resul, Üstad Hazretleriyle biraz samimî konuşurdu, hem de Üstad’dan birkaç yaş büyüktü. Gülerek Üstad’a hitaben: “Seydâ, içimizden gelmiyor ki, helâl edeyim. Fakat siz helâlleşmeye bizi ikna ettiniz.” dedi.

Ben “*Sizden biriniz ölmüş kardeşinin etini yemeyi sever mi?*” (Hucurat, 49/12) meâlindeki âyete göre sadece insanların gıybetinin yapılmaması gerektiğini zannediyordum, hâlbuki Üstad çok daha hassas. Hayvanların gıybetini yaptırmayan bir zat, her hâlde insanların gıybetini hiç yaptırmaz.

dım ben sizin ayakkabılarınızı giyeyim. Siz de benim bu yeni ayakkabılarımı giyersiniz.” dedim. “Kardeşim, sen namaz kıalarsın, ayakkabıların su çeker, namazın hesabını Allah benden sorar.” dedi. Yanımızdakilere “Bu ayakkabıların fiyatı nedir?” diye sordu. O zaman parasını çıkarıp vererek o ayakkabıları giydi. “Kardeşim, bu başımıza gelen felâket geçicidir korkmayın. Yalnız dikkat edeceğimiz bir nokta var, ondan korkun. Çocuklarınızı okutun, yoksa bu din elinizden tez çıkar.” dedi ve bizlere dua etti.

“Bu sohbetler esnasında yüzbaşı dinin emirlerinin çok sıkı olduğunu, insanı günahların her taraftan kuşattığını söyleyince, Üstad “Evet, sağa dönüp gıybet, sola dönüp yalan söylenirse elbette böyle olur.” dedi.

Gerçekten ben hatırladıkça gözlerimin önünde canlanan iki olaydan dolayı çok hayret ederim. Bunlardan birisi, Hz. Ömer’in Şam’a gittiği zaman komutanlarının eski sade hâllerini bırakıp, Bizans ve Roma komutanları gibi elbiseler giymiş olduklarını görünce, bineğinden inip yerden topladığı taşlarla onları taşlaması. İkincisi Bediüzzaman Hazretlerinin Korucuk köyünde ve Barla’da iftar sofralarının karşısında kendi çıkını açıp kuru ekmeğini yiyerek zengin sofradan sarf-ı nazar etmesi. Bunları hayalimde canlandırdıkça her zaman hayret ediyor, sanki bir tezatı yakalamış gibi gülümsüyorum.

kabul edemem.” demiş. İyi ki, kendinin tek olduğu-
nu ispatlamak için kafasının kırılmasını söyleme-
miş...

Bir de ikiye tek görenler var. Yani sadece dünyayı
gören, âhireti görmeyen körler var. Hâlbuki biz
Cenâb-ı Hak'tan “Ya Rabbi bizlere iki cihan saadeti
nasip et!” diye hem dünya hem âhiret saadeti
istiyoruz.

Bizleri, tek gören, yani sadece maddeyi, sadece
bu fanî dünyayı görenlerden etmesin güzel Al-
lah'ımız! Âmin!

tutup “Başardın! Aferin!” diyerek çekip götürdüm. Yoksa yüzü tamamlayınca çok gülünç duruma düşecekti. İnsanların arasında aldatılmış bir zavallı olarak onuru kırılacaktı.

Ben niye o duruma düşmesine müsaade etmedim? Çünkü yaptığım çok çirkindi. İnsanların saf taraflarından istifade ediyordum. Benden daha zeki, daha kurnaz, daha düzenbaz biri de beni çok daha kötü şekilde gülünç duruma düşürüp mahcup edebilirdi. Gönlüm razı olmadı. Zaten bir de âhirette mahşer gününde rezil olmak var ki, Allah hepimizi muhafaza eylesin.

duğum için de bir anda bütün insanların intikamını almış olurdum. Hem böylece de keyfime bakardım. Ama bu çeşit düşünceler de şeytandan olabilir. “Öyle bir imkânım olunca intikam alacağıma insanlığa acaba nasıl faydalı olurdum.” diye düşünmem gerekir aslında.

nasibini almıştı. Bunlardan birisi de Bediüzzaman Hazretleriydi. Onu Erzurum'un Korucuk köyündeki bir hana getirmişlerdi. Oranın ileri gelenlerinden birisi, Bediüzzaman'ın ayakkabılarına baktı, ayakkabıları yürümekten âdeta parçalanmışlardı. Altları su alıyordu. Onları alıp bir çift yeni ayakkabı hediye etmeye çalıştı. Karşılıksız hediye kabul etmeyen Bediüzzaman'a yalvarıp yakarma ile hem de ücretiyle ancak bunları verebildi. Eskileri de alıp en güzel hatıra olarak senelerce sakladı.”

İşte bu hikâyeden sonra düşündüğüm acaba böyle bir arzu ve gayretle giydirilen sağlam ayakkabıların karşılığı ne oldu? Acaba mükâfatı âhirete mi kaldı? Onun cevabını ancak Hacı Münir Bakan ailesinden öğrenebiliriz.

Ben bunları dinledikten sonra “Ne Menemmiş Şu
Menemen!” demekten kendimi alamadım.

irticacı bir gazete peşini bırakmamış. “Şeyh Esad ne yapıyor?” gibi yönlendirici manşetlerle bazı partileri harekete geçirmiş. O zamanki Manisa parti teşkilâtına gelen, ne oldukları belli olmayan parti adını kullanan bazı karanlık emelli kişiler, bir tuzak hazırlamışlar. Bazı esrarkeşleri toplayıp bir komplo için eğitmişler. Bunların arasında henüz 18 yaşını doldurmamış bir ayakkabı tamircisi çırağı varmış. Babası karakola gidip “Benim oğlumla, iki aydır ne idiği belirsiz kimseler meşgul oluyor. Başına bir şeyler gelmesinden korkuyorum, kurtarın.” diye yalvarmış ama bir netice alamamış.

Son gün kafalarını iyice tütsüleyen esrarkeşler Manisa’dan Menemen’e hareket etmişler. Sabah namazından önce provokasyon tezgâhını kurmuşlar. Aşağı yukarı her camide rastlanacak “Lâ İlahe İllallah” yazılı bezi de alıp, bayrak gibi dışarıya asmışlar. Akli başında herkes, bunun tehlikeli bir oyun olduğunu fark ettiği için hemen oradan sıvışıp gitmiş. Bunlar bu sefer yeni yeni müşterileri gelmeye başlayan kahvelere dalıp camide çektikleri nutuklar gibi “Haydi bize katılın. Arkamızda 70 bin kişilik şeriat ordusu var!” diye nutuk atmaya başlamışlar. Eşkiya tipli bu esrarkeşlere pek iltifat eden olmamış. Bu durum olurken tam karşıda bir karakol varmış fakat bunlara hiç müdahale etmemiş. Bunlar sancak diye diktikleri sırtığın çevresinde mahmur mahmur dönüp dolaşmaya başlamışlar. Karakoldan, Menemen’in yukarısında bulunan askeriyeeye “Burada

NE MENEMMİŞ ŞU MENEMEN

Bizim gibi cep delik cepken delik yaşayanlar için sepette pamuk kalmayınca yapacak iş, sağdan soldan bir şeyler dinleyip onu yazıya dökmekten başka çare yoktur. Onun için birilerinin bir şeyler anlatmasını bekliyordum. Baktım babam çevresindekilerin sorularına başından geçen olayları anlatarak cevaplar veriyor. Hemen kulak kesildim.

Diyordu ki: “1971 muhtırasından sonra yine sıkıntılar başlamıştı. Oturup kitap okurken bizi de toplayıp götürdüler. Kapı zili acı acı çalıp içeri girdiklerinde bir arkadaşımız ders sırasında uykuya daldığı için gözlerini bir ara açıp resmî elbiseli polisleri görünce “Elhamdülillah! Böyle dinî sohbetlere devletin polisleri de geliyor!” deyip göz kapaklarını yine indirmiş, ama yanında oturanların ikazı ile uykudan gerçek manada uyanmış. “Beni adam yerine koymuyorsun, beni sohbele götürmüyorsun!” diyerek arkadaşının peşine takılan bir başkası da polislerle “Ben buraya yanlışlıkla gelmişim artık gideyim.” diye ayağa kalkınca, “Otur yerinde!” diyerek ikaz etmişler. O gece sabaha kadar gezinip durmuş “Hay deli kafa ne işin var buralarda” diyerek kafasını dövmüş.

SELÂM ALIRKEN DİKKAT GEREKİYOR

A danalı bir amcam anlattı: “Mezarlıklar imamı” nüktedan bir hoca. Çevresinde de kendisini seven insanlar var. Zaman zaman ziyaretine gidip soru sorarlar. Hoca da onlarla güzel sohbetler eder. Kurban Bayramından sonra bir grup ziyaretçi yine yanına gelmiş ve konuşa konuşa mezarlığın içinde ilerliyorlarmış. İçlerinden birisi: “Hocam, kabirde yatanlara selâm veriliyor, acaba onlar bunu işitiyor mu? demiş.

Hoca da, başından geçen bir hadiseyi anlatmış: ‘Esselâmü Aleyküm Yâ Ehlel Kubur!’ deyince (tam bu esnada koyunların yanındaki hafif oyuk mezara benzer bir yerden yüksek sesle) “Ve Aleyküm Selâm!” nidası duyulmuş. Başı kazıtılmış ve beyaz elbiseli birisinin de kımıldadığı görülmüş. Bunun üzerine topluluk darmadağın olmuş. Kiminin gözlüğü, kiminin yeni taktırdığı dişleri düşüp kırılmış. Sonra bakmışlar kepenekli bir çoban. Adam Urfa’dan kurbanlık koyun getirmiş. Kurban günü satılmayanları, kabristanın yeşilliklerine salıp kendisi de biraz dinlenmek için müsait gördüğü bir yere

AH BİR BİLSEN, NELER KAYBETTİN?

Müftü Hâfız Cemali Efendi bir gün bir Metropo-
lün davetine gider. Davette vali bey de vardır. Tabi
yemekte içki de vardır. Müftü efendi içmeyince
Metropol takılır “Ah, Hristiyan olmamakla nelerden
mahrum kaldığını bir bilsen!” der. Vali ve herkes bu
şakaya gülerler. Müftü efendi bunu içine atar. Tam
davetten ayrılırken Metropole “Hanımınıza hürmet-
lerimi bildirin. Burada olsaydı hürmet ifadelerimi
kendisine söyleyecektim.” der. Metropol “Sen
bilmiyor musun, bizler evlenmeyiz.” deyince bu
sefer Müftü Efendi “Sen de Müslüman olmadığın
için ah neler kaybettiğini bir bilsen!” diyerek gülme-
ye başlar. Vali dahil herkes, taşı gediğine koyan
Müftünün bu şakası üzerine gülmeye başlarlar.

Aradan zaman geçer Müftü Efendi ve Metropol,
Başpiskoposun ziyaretinde bulunurlar. Sohbet sıra-
sında Başpiskopos bir ara der ki: “İslâmiyet sadece
bir ırkın, bir milletin, bir devletin dini değildir. Ev-
renseldir. Milletler ve devletler üstüdür. Kimse onu
dar bir daireye hapsedemez.”

SİZ NİYE SÖYLEMİYORSUNUZ?

Batı Trakyalı Müftü efendi iki hatıra daha anlatmış.

Birincisi Yunanlı bir savcı. “İyi güzel de, biz niye Kâbe’ye giremiyoruz. Hâlbuki siz Kudüs’e girebiliyorsunuz?” demiş. Müftü efendi cevaben: “Biz “La İlahe İllallah” dedikten sonra “Muhammedür Resulullah” dediğimiz gibi “İsa Resulullah” da diyoruz. Onun için Allah bize Kudüs’ün yolunu açtı. Siz de “Muhammedür Resulullah” deyin Allah da size Kâbe’nin yolunu açsın. Beraber hacca gidelim.” demiş.

Bir gün bir grup antropolog gelip “Sizler Hristiyanların nelerinden rahatsızsınız?” diye sormuşlar. Müftü efendi: “Müslümanların hepsi de Hz. İsa’ya yapılacak en ufak bir hakarete anında karşı çıkarlar. İncil ve İsa’ya iman Müslümanlığın gereğidir. İsa ve Meryem isimli pek çok Müslüman vardır.” demiş. Onlar yani siz rahatsızlığınızı değil saygınızı ifade ediyorsunuz demek.” demişler. Bunun üzerine Müftü efendi, “Ben size bir soru sorayım.” demiş: “Siz, Hz. Muhammed ve Kur’ân hakkında ne düşünüyorsunuz bakalım söyleyin?” demiş. Onlar da: “Elbette, milyarlarca insanın saygı duyup

SENİ NE KADAR GEÇ TANIDIM

Batı Trakya'daki, Müftü efendi, Malezya'da Müslüman olan Yunanlı bir mühendisin başından geçenleri de şöyle anlatmış: "Malezya'da Müslüman olunca oralı bir hanımla evlenmiş Atina'ya yerleşmiş. Bu durumu kabullenemeyen yakınları kendisini terk etmiş. O da yeni Müslüman olmanın verdiği heyecanla işe kılık kıyafetten ve ismini değiştirmekten başlamış. Hâlbuki Osmanlı zamanında Müslüman olan Evrenos ve Zağnos isimleri hiç değiştirilmemiş. Onlar o isimlerle anılan Müslüman paşalardır. Neyse genç mühendis Atina'da yaşayamayınca Gümölcine'ye geldi. Cübbeli, sarıklı hem de sarkıtmalı taylasanlı olunca, burada bazılarının alaya almasına sebep oldu. Âyet ve hadisleri çok okumuştı. İslâmiyet'i iyi biliyordu. Bazılarının yanlışlarına karşı da çok sert çıkıyor "Siz İslâmiyet'i bilmiyor ve yanlış anlatıyorsunuz." diyordu. Bu toplum da onu dışladı. Nihayet buradan Malezya'ya gitmek zorunda kaldı. Her hâlde böyle insanlara kendi toplumu içinde nasıl yaşayacağı da mutlaka anlatılmalı. Bu eğitimin verilmesi de gerekiyor."

"Bir de Profesör bir hanımefendi, İslâmiyet'le ilgili bilgi almak için müftülüğe gelmişti. Sohbetten

NIÇİN MÜSLÜMAN OLMUŞ?

Babamın her gezi dönüşü benim için bir bayramdır. Çünkü gezip gördüğü yerleri anlatırken çok mutlu olurum. Bir sefer de Batı Trakya'dan döndü. Orada bir müftü efendiyi ziyaret etmiş. Ona “Hiç Müslüman olan var mı?” diye sormuş. Müftü efendi demiş ki: “Evlilik yolu ile Müslüman olanlar var ama bunlar işin şuurunda değil. Fakat bunlardan birisi çok dikkatimi çekti. Adam fabrikatör, iki çocuklu Müslüman kadınla evlendi. Müftülüğe geldi, nikâhını kıydıktan sonra dedi ki: “Ben niye Müslüman oldum ve niçin bir Müslüman hanımla evlendim, biliyor musunuz? Benim annem vefat edince bana yazdığı vasiyetnameyi açıp okudum. Diyordu ki: Oğlum ben bir hata yaptım, Allah beni affetsin. Kıbrıs'ta, Hristiyan olan babanla evlendim ve onlar gibi yaşadım ama ben bir Müslüman'dım. Ama senin mutlaka Müslüman olmanı ve Müslüman bir kadınla evlenmeni istiyorum. İşte ben annemin vasiyeti üzerine İslâmiyet'e gönül verdim. Araştırıp bu duruma geldim.

İkincisi bir Hristiyan bana geldi dedi ki: “Devamlı hakikati arıyordum. Rüyamda Hz. İsa beni alıp Kâbe'ye getirdi. Zemzem kuyusu tarafından beş

KONUŞMAYIN, KİTAPLARA BAKIN!

Babam anlatmıştı. Dalgın bir hocaları varmış. Aynı zamanda eczacı olan bu hoca imtihanlarda soruları sorduktan sonra, kendisine soru soran öğrencilerine cevap vermeye kendisini kaptırıp, onlarla sohbet etmeye başlarmış. Bir gün yine imtihan sırasında hoca sohbete dalınca bazı öğrenciler birbirleriyle konuşup kopya çekmeye başlamışlar. Birara bunu fark eden hoca “Oğlum niye birbirinizle konuşup duruyorsunuz. Sizin kitaplarınız yok mu? Alırım kağıtlarınızı ama!” demiş. Gülüşen öğrenciler ellerini kitaplarına atmışlar.

Buna ben de güldüm geçtim. Bir gün babam “Musibetler sırasında masumların ölmesinin sır ve hikmetini” anlatırken “O, imtihan sırrının gereği” dedi. Ben “Baba hani sizin dalgın hocanın imtihanı gibi mi?” dedim. “Yok, tam onun gibi değil, şöyle ifade edeyim: Öğretmen derslerini anlattı sonra da “Bir imtihan var hazırlanın.” dedi. Öğrencilerin bazıları çalıştı, bazıları da çalışmadı. İmtihan günü hoca önce soruları sordu. Sonra da “İşte cevapları” diyerek her sorunun cevabını da yazdırdı. Şimdi

KARINCA KADAR OLAMADIK

Eskiden şöyle şeyler duyardım. Bir meteoroloji uzmanı aletlerini alıp bir dağda inceleme yapıyor-muş. Hava güneşli ve çok sıcakmış. Bir ara bakmış çobanın birisi alelacele koyunları keçileri toplayıp “Yağmur geliyor!” diye diye köye doğru hızlı hızlı gitmeye başlamış. Uzman, Çobana “Yağmurun geleceğini nereden anladın?” diye sormuş. O da “Hayvanların tavırlarından, keçilerin kuyruklarını görmüyor musun?” demiş. Bunlara pek bir mana veremeyen uzman aletlerinden de öyle bir işaret göremeyince işine devam etmiş ama biraz sonra havanın bulutlanıp yağmur geldiğini görmüş ve aletlerine “Bir keçi kuyruğu kadar olamadınız!” demiş.

Batılı bir turistin yolu bir gün Kayseri’nin bir köyüne düşmüş. Tabi Avrupa ve Amerika’daki köylere kasabalara kadar uzanan güzel yollar yok. Dalga geçmek için bir köylüye “Siz yollarınızı nasıl yaparsınız?” diye sormuş. O da “Bir eşiği süreriz onun geçtiği yerleri tespit eder sonra o güzergahı yol yaparız.” diye cevap vermiş. Turist bu sefer gülerek “Ya eşek bulamazsanız?” demiş. Kayserili hiç dü-

DÜNYA NEYİN BOYNUNDA?

Daha önce belirttiğim gibi öğrencilere babamın dünyanın öküzün boynunda olduğunu izah ettiğini anlatmıştım. Ama bu izahın ne olduğunu çok merak etmiştim. Bir gün fırsatını bulup bunu kendisinden sordum. Bana “İşte Külliyyat!” demeden, şunları anlattı: “Onlara dedim ki, ‘Devlet ne üzerindedir?’ diye sorulacak olursa, ‘Kâlem ve kılıç üzerindedir.’ diye bir cevap verebilirler. Bunun manası, hiçbir zaman maddî ve sarîh bir mana değildir, mecazî manada söylenmiş bir söz olduğu anlaşılır. Yani devlet tahsilli, bilgili insanların ve güçlü ordunun omzunda durur. Yoksa dağılır gider.” demektir.

Peygamberimize (s.a.v.) “Dünya neyin üzerinde?” diye sorulunca “Öküz ve balığın üzerinde.” buyurmuş. Yani dünyanın karalarında ve denizlerinde insanlar çiftçilik ve balıkçılıkla geçimlerini sağlarlar. Bunun için öküze ve balığa işaret edilmiştir. Yani bu söz mecazî manadadır. Zaten o günün insanları dünya, güneş, ay ve yerçekimi ile ilgili bugünkü bilgilerden mahrum oldukları için gerçeği olduğu gibi anlamaları mümkün değildi. Ayrıca bu hadisle ilgili başka rivayette, Peygamberimize (s.a.v.) bu soru iki defa sorulmuş, birincisine “Öküz

RUHSUZ!... DUYGUSUZ!...

Babamla sohbet ediyorlardı. Kulak misafiri oldum. Dinlediklerim enteresandı. Misafirimiz diyordu ki: “Bir film yapımcısı olan babamla bazen film setine giderdim. Yeni arkadaşlarımdan bazı İslâmî gerçekleri öğrenince babamla tartışmalarımız başladı. Babam benimle kendisi uğraşmaktansa beni artistlerin içinden materyalist olanlara havale ediyordu. Onlar da, “Görmediğin şeye nasıl inanırsın?” diyorlardı. Onlara göre bir şeyin var olması için mutlaka görülmesi gerekiyordu. Yani maddeden başka bir şeyin var olduğunu kabul etmiyorlardı.

Ben de kibarlığı, nezaketi bırakıp aklıma esenleri püskürmeye başladım: “Sizin ruhunuzu göremiyorum, öyleyse siz ruhsuzun tekisiniz! Vicdanınızı, insafınızı, duygu ve hislerinizi de göremiyorum; siz vicdansızın, insafsızın, duygusuz ve hissizin tekisiniz ve duyarsız mahlûklarsınız!” diyordum. Baktılar susacak gibi değilim, “Bizim seninle uğraşacak vaktimiz yok.” diyerek beni bıraktılar. Ama benim o zaman cevap veremediğim bir soruyu Nebahat Çehre sormuş ve beni sıkıştırmıştı. Hâlâ üzülürüm. Çünkü onu bir daha göremedim. Şimdi görsem izah edeceğim. Demişti ki, “Dine göre, dünya öküzin boynuzu üzerindeymiş, bunu nasıl izah edeceksin?” Ben böyle bir şeyi ilk defa duyuyordum, “Dinde böyle bir şeyin olup olmadığı-

HER İHTİMALE KARŞI, NE OLUR NE OLMAZ

Bizim insanlarımız, bilirim çok tedbirlidirler. Her ihtimale karşı tedbirlerini almaya çalışırlar. Tabi bu arada çok daha mühim şeyleri, tabirimi bağışlayın atlarlar.

Olayın olup olmadığı mühim değil, sadece gerçeği yansıtması açısından mühim... Bir çatışma sırasında yaralanan yumuşak huylu albay, şehit düşmüş bir yüzbaşıyı zar zor, oflaya puflaya taşımaya çalışan erlere, “-Evladım, o zaten vefat etmiş. Ama ben yaralıyım, yardımcı olun da ben revire yetişeyim!...” der. Kendisinden hiçbir şiddet ve husumet görmedikleri bu değerli komutana,

“-Komutanım, ne olur ne olmaz yüzbaşı belki bizi imtihan etmek için ölmüş gibi davranıyordur. Sonra bizi perişan eder, her ihtimale karşı biz onu önce bir taşıyalım, sonra sizi de düşünürüz.” diyerek kendilerini garantiye almaya çalışırlar.

Bu bence çok yanlış bir tutum; ama ne yapalım ki, hep böyle oluyor.

BİR DE REHBERLERİMİN KİM OLDUĞUNU BİLSENİZ

Bazılarının iğneli, imalı sözleri kulağıma kadar geliyor. Neymiş, ben bu yazıları nasıl yazabiliyor muşum? Yani, ben kim mişim? Tabi övünmek çok ayıp ama bazı gerçekleri anlatmak da gerekiyor. Bir kere ben hangi okulda okuyorum, beni yetiştirenler kim, insan önce bunları düşünür, sonra da gerekiyorsa konuşur.

Büyükler çoğu kere hakikatleri temsillerle anlatmışlardır. Ben de kendimle ilgili bir gerçeği temsili bir fıkra ile anlatmaya çalışacağım:

Papa bir Amerika gezisinde Limuzin’le bir yere giderken içinden araba kullanmak arzusu geçmiş. İsteğini şoföre bildirince, derhâl şoför direksiyonu kendisine bırakmış. Papa güzel, güzel Limuzin’i kullanırken, insanlık hâli bu ya, bir yerde trafik kuralını istemeyerek çiğnemiş, Bir trafik polisi de derhal fark edip Limuzini durdurmuş. Bir de bakmış ki tanıdığı o meşhur kişi. Ne yapsın, heyecanla amirini arayıp, “Aman efendim, şimdi çok mühim ve meşhur bir şahsiyetle karşı karşıyayım.” demiş. Amiri “Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri mi?” diye sor-

NEDEN SADECE TOPRAK DEDE VAR?

Biliyorsunuz çok tonton bir Toprak dedemiz var. Ona erozyon ile çok uğraştığı için de erozyon dede diyenler var. O, ülkemizin gerçekten güzel olan tabiatının bozulmamasını istiyor. İlâhî kudretten bahsedilen güzelliğin bozulmasıyla, tabiatı bozuk insanlar gibi, tersliklerin, çirkinliklerin Anadolu gülümseyişine sevimsizlikler getireceğini hatırlatıp duruyor. Hem de hiç bıkmadan, yorulmadan... Onun için onu hep seviyoruz.

Bu tamam; ama bizim niye bir de su ile ilgilenen bir Su dedemiz yok. Tabi bazıları hemen dört temel maddeyi hatırlayıp “Niye Hava dedemiz yok? Niye Nur dedemiz yok?” demeye başlayacaklar. Nur dedemizin ciddî bir mesele olduğunu kabul edelim; ama -söz aramızda- bir sürü hava-civa kimselerle meşgul olmak da istemiyoruz.

Her neyse biz gelelim... su ile ilgilenecek rehberlerimize Tayyip amcam bir zamanlar, “Bereket ve rahmetin kesilmesine karşı yağmur duasına çıkalım.” demesiyle başına gelmedik kalmadı. Ama müminlerin duası onu mahcup ettirmedi. Yunus

“KILIÇLARINI BİLEMEKLE MEŞGULLERMİŞ”

Bazı şeylere şu küçük kafamla bir türlü akıl erdiremiyorum. Sanki bazıları, bu ülkede yaşamıyor veya kendisini darı zannedip “Beni yerler.” diye gördüğü tavuklardan korkup kaçan, aklından zoru olan kişi gibi çok yanlış kanaatler taşıyor. Duyunca önce fıkra sandığım, gerçek olduğunu öğrenince çok hayret ettiğim bir olayı sizlere anlatmaya çalışayım.

Çoğumuzun tanıdığı bir öğretim üyemiz evinde kolları sıvalı olarak bir işle meşgul bulunduğu anda, çalıştığı üniversitedeki arkadaşlarından bir grup, ziyaretine geliyorlar. Hocayı böyle görünce “Hayrola, böyle ne iş yapıyordun?” diye soruyorlar. O da “Kılıçlarımı temizliyordum.” deyince, tuhaf tuhaf birbirlerine bakışıp, hafif bir sesle “Profesörleri bile böyle olursa. Demek doğruymuş...” diyorlar. Bizimki soruyor: “Ne oldu? Niye afallayıp bir şeyler konuşuyorsunuz?” Birisi diyor ki: “Geçen gün 60’a yakın arkadaş toplanıp bir yerde sohbet ediyorduk. İçimizden birisi acaba şimdi dindarlar ne yapıyor-

“NE OLACAK BU ALMANYA’NIN HÂLİ?”

Babam İngiltere seyahatinden sonra gezip gördüklerini anlatmaya başlayınca ben de çaktırmadan not alıp, sizlere aktarmaya çalışıyorum. Öğretim üyesi olan Toni’nin ziyaretine gidiyordu. Daha doğrusu evlilik tebriki için evine uğruyordu. Hanımı Türk’tü, kendisi Müslüman olmuş. Damadımız diyor ki: “Ben senelerdir bu mahallede oturuyorum, hiç kimsenin dikkatini çekmemiştim. İsmimi bilen olduğunu zannetmiyorum. Geçen gün sizin gibi bir aile ziyaretime geliyor. Fakat yanlış kapı çalıyorlar. Komşular önce yanlış yere geldiklerini söylüyorlar. Sonra da dışarıda aralarındaki tesettürlü hanımları görünce: “Ha... Şu ilerde altı ev sonra oturan...” diye tarif ediyorlar.

Bu arada babamın arkadaşlarından birisi “Mübarek, başörtüsü değil de, sanki nükleer başlık gibi dikkati çekiyor!...” dedi.

Tabi bu arada İngiltere’de üretilen bir Temel fıkrasını da nakletti:

Almanya’ya giden Temel ile Dursun, arkadaşları Hans’a “Ne oluyor sanki, durmadan bira içip duru-

KİMSE İHANET ETMESİN

Babam eline aldığı “Üftade” dergisinde hem bir yazıyı okuyor hem de bir yandan “Bizim 378” diyordu... Fakat telâffuzu bana biraz değişik geldi... “Üç yüz yetmiş seçiz.” diyordu. Dergiyi elinden bırakınca hemen kaptım. Baktım, “Üftade Koleji... Okulumuzun kuruluşu” başlığı altında bir başyazı idi. İmza olarak “Ahmet Akdoğan” yazıyordu. Demek ki, babamın sınıf arkadaşı idi.

Belki bir şeyler bulabilirim diye derginin yapraklarını karıştırmaya başladım. Altıncı sayfada “Karun Hazinelelerinin Uşak’ta olduğunu biliyor muydunuz?” başlıklı bir yazı vardı.

İşin doğrusu pek dikkatimi çekmedi; çünkü gazetelerde bu konuda çok şeyler okumuştum. Fakat yedinci sayfadaki “Lânetli sır” başlıklı yazı dikkatimi çekti. Şunlar yazılı idi: “Karun Hazinesi’nin izinsiz kazılar sonucunda yurtdışına kaçırılmasının ardından kazıları yapanlar ve yurtdışına kaçırılmasında rol oynayanların başına gelenler halk arasında hazinelerin lânetli olduğu inancının doğmasına sebep oldu. Bu işe karışan köylüler olayın meydana çıkması üzerine eser kaçakçılığı yüzünden iki ay

mamak lâzımdır. Hani nokta kadar bir yarayı kurcalarsınız, azdırınca da önünü alamazsınız. İşte bazı şeyler onun gibi bir şeydir.

Tabi bunları düşünürken kafam ağabeyimin bilgisayar gibi çalışmaya başladı. Hatırladığım bazı sohbetler oldu. Şunlar söylenmişti: “Noktanın boyutu yoktur. Ancak iki noktadan tek boyut oluşur, ona da çizgi denir.”

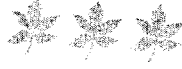
Bildiğim kadarı ile ilk zamanlar Kur’ân harflerinin noktası da yokmuş; onu, insanlar anlayabilsin diye Haccac-ı Zalim nokta koydurmuş. Hatta harekeleri o koydurmuş.

Aslında ben de hiçbir boyutu olmayan bir nokta gibiyim; yani izafî bir varlığım vesselâm.

kediler de sayemizde kurtuluyorlardı. Her neyse)
Hem de kedilerin “Ya Rahim” çektiklerini kırmızı
kitaplardan öğrenmiş bir abd-i âciz olarak diyorum
ki, sinekler ve karıncalar bile dayandıkları noktalara
göre çok büyük işler yapabilirler. Nemrut’u bir sinek
Allah’ın emir ve izniyle öldürmedi mi? Firavunun
sarayını karıncalar yıkmadılar mı?

Nasıl, baba zoru ile bile olsa, okunan bazı kitap-
lar ve konuşulan bazı sohbetleri can kulağı ile dinle-
diğim anlaşılmıyor mu?

benim fotoğrafımı karıştıranlar çıkabilir. Ayrıca insanların, yüz yapısından, bazı organlarından mânâ çıkaranlar oluyor. Bu fizyonomi âlimlerine eskiden ilm-i sîma bilgeleri deniyordu. (Dikkatli okuyalım da sima ile simyayı karıştırmayalım. E.A) Merhum İbrahim Hakkı Hazretleri'nin Marifetname'sinde bu hususta pek çok bilgi yazılmıştır.

Ayrıca bazı beyin avcıları, Türkiye'de keşfettikleri dehaları kendi ülkelerine kaçırıyorlarmış... Artık dâhi çocuklar resimlerinden bile tanınabiliyor. Hatta, benim ikinci memleketim olan ve malumunuz üzere Zinnur Tabakçı amcama evlâtlık olma şartnamemde de belirtildiğine göre gerçek memleketim olacak olan New Jersey'deki Sensar Şirketi'nin ürettiği Sensar İris Scanner marka biyometrik ve elektronik alet bile insanların gözlerinden karakter ve kabiliyet tespiti yapabiliyormuş.

İşte benim esas endişem, köşem eleştirilecek fotoğrafımdan, bilhassa gözlerimin şekli, rengi ve bakış özelliğinden nasıl bir dahi olduğum-övünmek gibi olmasın; ama-keşfedilir de NASA gibi merkezlere kaçırlırlar düşüncesinden doğmaktadır. Okuyucularım bu bakımdan beni endişelerimde ve aldığım tedbirde elbette haklı bulacaklardır. Söyleyin, böyle bir konuda bile yazı yazmam, iddiamı ispatlamıyor mu?

madığımız için silah bulundurmamız yasaktı. Bir de Amerika'da çocuklara ne anne ne baba, ne öğretmen, ne polis hiç kimse bir şey diyemiyor. Yoksa çocuk, anne-babanın elinden alınır, öğretmen kovulur, polis işinden olur. Böyle mübarekler, “mukaddes öküz” gibi... Kimse dokunamıyor. O zaman da keyfi için, zevk için her şeyi yapabiliyorlar. Hatta insan bile öldürebiliyorlar.

Bu meselenin varıp bu noktaya dayanacağı ta o zamandan belli idi. Tabi o zaman yazar olmadığım için bu gerçeği köşemde yazamamıştım. Kısmet bugünmüş.

yor, ders yapıyorduk. Sırayla bir kişiye, ‘Bahçe bizden, bohça sizden’ diyorduk. Gideceğimiz bahçe bizden; ama yiyeceğimiz yemeğin bohçası da sizden demekti. Bir gün bohça istememiştik. Çünkü piknik yerinde ders yaptıktan sonra bir sünnet düğününe gidecektik. Ama o gün bütün çevre vilâyetlerden dostlar gelmişti. Düğün sahibi dört-beş kat misafirle karşılaşınca çok şaşırdı. Ama ben yukarıda anlattıklarımı gelenlere iyice anlattıktan sonra dedim ki:

- Haydi bakalım bu yemeğin fiyatını aynen Üstad’ın verdiği gibi verelim... Bismillâ-hirrahmânirra-hîm. Bütün cemaat de aynen benim söylediğim gibi tekrarlayıp besmeleyi çektiler. Onlar da yemeği bitiremediler...”

İnşallah bizler de Allah’ın verdiği nimetlere karşı, hem fikir, şükür ve zikir vazifemizi çok güzel yaparız, hem de merhum Hulusi Bey amcamızın bize Üstad’dan naklettiği gibi besmeleyi çekeriz.

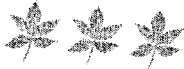
olmasam, ben de acaba diyecektim. O kadar çok şüphe verici iddialar ortaya atıyorlardı. Otele geldik, yemeğe oturduk yine aynı mesele... Atatürk köşesi yetmez, mutlaka okulların bahçesine büst dikilmesi lâzım, diyorlardı. Hâlbuki o ülkelerde bahçeye büst dikmenin, idarecileri kızdıracağını, yanlış anlaşılacağını anlatmaya çalıştım. Yine aynı sözleri tekrar etmeye başlamışlardı. Benim de artık sabır taşım çatlamıştı.

Dedim ki: 'Bakalım şimdi göreceğiz kim gerçek Atatürkçü... Var mısınız, altından veya gümüşten bir Atatürk büstü yaptırmaya... Ben fabrikamı satıp bütün mal varlığımı ortaya koyuyorum. Ama sizden bunun için sadece birer maaşınızı istiyorum.' Hepsi susuyordu. Ben de veryansın ediyordum. Buna bazıları çok içerlemiş. Sonra sakinleşince odalarına gidip özür diledim. Ama en çok itiraz edenlerden birisi, Bizi çok iyi bir yerden vurdun. Çok sert oldu; ama bu işin kaynağını şeksiz şüphesiz öğrenmiş oldum. Hiç şaka yapmıyordum. Kendimi zorladım; ama bir maaşımı bile verecek gücü bulamadım. dedi. Yaptığım doğru değildi; ama sinirlerime hakim olamamıştım.

Evet Havar Yu, Ne Var Yu Amca, işte böyle... O ecdadın torunları şimdi de dünyanın her yerinde eğitim yuvaları açmışlar. "Yalan değildir, ben dahi gördüm tozunu!" Evet ben de onlardan birinde New Jersey'de öyle bir okulda okudum...

Başlamış yorgun düşmeye.
Ve dördüncü gün bitmiş işi.
Tam o sırada bir nine;
Dönmüşler asıl hâllerine,
Ve geçmişler melekliğe.
Sonra demişler Arakne'ye,
Niye haddini bilmedin de,
Düştün böyle bir kibire?
Seni döndüreceğiz bir örümceğe..."
Örümceğe dönen bir Arakne,
Utancından saklanmaya başlamış kıyıya köşe-
ye.

Bir daha çıkmak istememiş o günden sonra,
İnsanların huzuruna.
Hem de çakan şimşeklerle,
Ceza olarak kibirini,
Döndürülmüş örümceğe,
Maymuna döndürülenler gibi,
Anlatılanlar olsa da bir efsane,
Alınacak dersler var elbette ...

Ulaşmış bütün cihana.
Ama;
O güzel, o mütevazı kız,
Birden ne oldum delisi olmuş,
Kapılıp bir benlik sarhoşluğuna,
Görmeye başlamış kendisini,
Bir dev aynasında.
Böbürlenip haykırmaya,
“Benden daha üstün yok”
Diye başlamış bağırmaya.
Denizler bekçisi “Eolos”un şiddetli esintisi,
Yayıvermiş bu kibirli kelimeleri.
Şahit olmuş bu iddialara.
Hatta peri kızları,
Arşa yükselen bu kibir,
Harekete geçirmiş yüce âlemin sakinlerini.
İmtihan için harekete geçen melekler,
Ders vermek için bu küstaha karşı,
Garip, aciz yaşlı kadın kılığında,
Yanına gelmişler bir anda.
Kapısı vurulunca açmış kapıyı Arakne.
Görmüş karşısında dayanıp bastonuna,
Titreyen aciz ve biçare nineler,
Anadolu’nun uyarak âdetine.
Buyur etmiş bu Tanrı misafirlerini,
Demişler ki kendisine,
Şu dillere destan gergeflerin nerede?

kurtarmış oldu. Bu yüzden de bu gazeteci temizlenmekten kurtuldu!...” CIA Başkanı’nın sözünün tam burasında şak diye yayın kesiliyor. Ben Susurluk-GATE’i izah edemem; ama Water-GATE’i biraz olsun anladığımı zannediyorum. İnşallah böyle şeyler yazmamı arzu edenler, derin olmasa bile yüzeyden bazı şeyleri her hâlde anlamışlardır.

Bakın hele yazdıktan sonra ben de beğendim. Aferin bana! Demek ki istesem böyle şeyler de yazabilecekmişim. Gerçi biliyorum okyanuslar ötesinden birileri “Nixon dönemi sen doğmadan önce kapanmıştı, sen bunları nereden bileceksin?” diyeceklerdir; ama daha onlar, benim neleri bileceğimi iyice kestirecek durumda değiller. Zamanla sahip olduğum bilgi hazinesinin farkına varacaklar.

Şimdi ben ne yapacağım? Öğretmenler benden şikâyetçi, arkadaşlar “el aman!” diyorlar. Sokakların dili olsa da söylese... Zaten ikâzları anlamak istesem, her yaramazlığın sonunda vücudumda bir iz bırakan cezalardan çoktan ders almış olmam gerekirdi; ama bir türlü aklımı başıma toplayamadım. Eğer bir kalp kırmanın cezası bu ise, benim bütün hayatım boyunca her hâlde yedi defa dünyanın etrafını, hiç memleketime uğramadan dolaşmam gerekiyor. Vay hâlime...

Çünkü anlatırlar, yaşlı birisi bir kaya parçasının üzerine oturmuş ağlıyormuş. Birisi “Niye ağlıyorsun?” diye sormuş. O da “Babam dövdü!” demiş. Niçin deyince, “Dedeme saygısız davrandım diye!” demiş. Demek ki, ev danaları bir türlü büyüüp öküz olmuyormuş. Gerçi kendime öküz ve dana gibi sözlerle hitap edilmesinden hiç hoşlanmam; ama sözün gelişi, meseleyi ancak bu tabir ve benzetmelerle anlatabiliyorum.

Aslında bildiğiniz gibi ben çok mütevazı bir insanımdır. Her ne kadar şöhretimiz kabadayılığa çıksa da inanın kibarlık ve tevazuyu hiç elden bırakmamaya çalışırım. Ama neylersiniz ki sözden anlamadığı için hakkı kötek olanlar da bulunuyor. Yıldızlara taş atışımda, bana dil çıkarıp alay etmeleri yüzünden... İnsanın kendisini de ezdirmemesi lâzım. Tevazu ve kibarlık dedikse...

BEN DE PİLOT OLMAYA KARAR VERDİM

Bir önceki yazımda uçak kaçırmadan bahsetmiştim. Fakat bazı noktalara kafam takıldı. Diyelim ki uçağı ele geçirdim, pilot, bücür de olsam, benim gibi bir korsanı karşısında görünce korkudan bayılıp düştü, o zaman ben ne yapacağım? Bu problem, görüyorsunuz ufak tefek şeylerden değil. Işılay üç yaşında bir pilot; ama babası Amerika'da...

Ben daha önce bir film seyretmiştim. Anneleri ölen yaban ördeklerini bir çocuk evlerine getirip büyütüyor. Fakat bu sefer bir türlü çocuğun peşini bırakmıyorlar. Yani onu bir anne gibi sevmiş ve candan bağlanmışlar. Ama evin içi de yaşanacak hâlde değil. Çocuğun ebeveyni kesinlikle artık onları istemiyor ve çocuğa bunları def etmesini söylüyorlar. Daha doğrusu hiç temrin ve pratik yapmadıkları için tavuklar, kazlar gibi kalmışlar. Çaresiz kalınca çocuk, su motoru ile çalışan pırpırlardan küçük bir uçağı kullanmayı öğreniyor ve her gün bunlarla talim yapmaya başlıyor. Uçmayı öğretilince de onları gidecekleri yere kadar uğurluyor.

İşte ben de Zinnur amcamın yanına gidip çevrecilik ayaklarına böyle bir plan düşünüyorum.

ÜÇ YAŞINDAKİ PILOT IŞILAY

Babam son gezisinden sonra durmadan Washington'da karşılaştığı üç yaşındaki Işıl原因dan söz etmeye başladı. Türkiye'de bir Işıl原因 isminde bakanımız varmış; ama bu küçük Işıl原因 şöhrette onu geçecekmış. Zaten babası Eyüp Davas Bey, kızının ismini Işıl原因 Saygın'ın ismi olarak vermiş... Diyebilirsiniz ki, neymiş bu çocuğun önemi? Bu çocuk o yaşta uçak kullanıyormuş. Babamın elinde, uçak kullanırken çekilmiş video bandı var. Bu zaten doğuştan farklıymış... Küçük kardeşi Banu Nur bir yaşında ancak konuşabildiği halde Işıl原因 altı aylık iken konuşmaya başlamış. Hem de Türkçe'yi pürüzsüz konuşuyormuş. Babası, Türkçesi mükemmel olsun diye şimdilik hiç İngilizce öğretmiyormuş. Çok zeki olduğu için kısa zamanda onu halledebilirmiş.

Tabi bütün bunlar güzel de aslında, babamın bu anlatmalarının arkasında bana lâf çarpmak yatıyor. Ben anlamazdan geliyorum; ama pekâlâ fark ediyorum. Yani bana demek istiyor ki: "Sen hâlâ bir bal-taya sap olamadın, elin üç yaşındaki kızı uçak kullanıyor!..." Peki şimdi ben ne yapayım? Şu yaşta ulaştığım iyi veya kötü bir şöhretim var. Ama demek ki

YILDIZLARA TAŞ ÇIKARTAN GENÇ

Babam Amerika'dan döndü. Ben tabi kendim hakkında yeni haberler bekliyordum. Meselâ; bizim sokağın artık Park Street olan isminin değişip “Yıldızlara Taş Atan Çocuğun Sokağı” şeklinde değiştiğine dair bir haber bekliyordum. Ama babam öyle şeyleri hiç söyler mi? Haydi hüsn-ü zan edelim de “Oğlum şımarmasın.” düşüncesiyle böyle davrandığını farz edelim.

Ama olsun, ben şimdiden Zinnur amcamla evlâtlık ayaklarına anlaşıma yapıp bir yolunu bularak Amerika'ya kapağı atmaya bakacağım. Tabi o zaman adım sadece yıldızlara taş atan çocuk olarak kalmayacak, bilâkis “yıldızlara taş çıkartan delikanlı” olarak meşhur olacaktır. Kâhin değilim ama, gidişata bakın, bunun böyle olacağına hükmedebilirsiniz.

Bazıları “Behey bücür sen ne kadar İngilizce biliyorsun ki, böyle yükseklerden atıyorsun? Zaten daha doğru dürüst Türkçe'yi bile beceremiyorsun.” Dediklerini duyar gibi oluyorum.

ORADA NE İŞİ VAR?

Babam Kuveyt gezisinden yeni döndü. Onun için sohbetlerine dikkat edip yazı konusu yapacağım bilgileri sağlamaya çalışıyorum. O anlatırken de ben not tutuyorum. Diyor ki:

Kuveyt'te bir devlet camii olan Mescid-i Kebir'den çıktık, baktık karşımızda Bank-i Watani var. Fakat binanın en üst katında büyük bir deve resmi var. Zaten bu bankanın reklâmlarında hep boynunu uzatmış bir deve görünüyor. Hatta Körfez Savaşı'nda Irak askeri, bir yoklama sırasında orada çalışan bir görevliye "Hâ sen şu üstünde deve bulunan yerde mi çalışıyorsun?" diye sormuş. O "Evet" deyince, "Siz orada deve mi güdüyorsunuz yoksa?" diye sormuş. O da yine "Evet" diye cevap verince "Peki öyleyse geç bakalım." diyerek izin vermiş.

İşte bizim arkadaşlardan birisi "O devenin orada ne işi var acaba?" diye sordu. Herkes gülmeye başladı. Bir zamanlar üstad Necip Fazıl evinde, affedersiniz, sevimli bir sığa beslermiş. Küçük iken üst kata çıkarılan yavruyu büyüyünce bu sefer aşağı indirmek mümkün olmamış. Ancak bir vinçle indirilmişler. Ben bunları düşünürken, bir arkadaşımız "O da bir şey mi? Birkaç sene önce Temel'in

BULUNMAZ BURSA KUMAŞIYIMDIR

Yaşlı ve usta bir ressam çok güzel bir resim yapmış; fakat istediği fiyat fazla bulunmuş. “Bir dakika! Yapılan bir resim için bu kadar fiyat istenir mi? Çok pahalı.” demişler. Ressam, “Bir yanlışınız var. Aslında o şöyle: 60 yıl ve bir dakika!...” Ne kadar doğru... Bir insanın tecrübeleri, birikimleri, buluş ve keşif gücü, kabiliyeti bir tarafa bırakılıp sadece harcadığı zaman değerlendirilmeye kalkılırsa yanlış olur. Bazılarının “Ne olmuş yani? Kendine bundan pay çıkarmaya mı kalkıyorsun? Senin yaşın ne başın ne?” dediklerini duyar gibi oluyorum.

Peki sizler 23. Söz'deki maddenin kıymeti ayrıdır, sanatın kıymeti ayrıdır.” sözlerini hiç okumadınız mı? Ayrıca Fehmi Kuru amcamın “Kumaşı gazeteci olanlar” sözünü hiç duymadınız mı? “Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu?” Hiç tembellerle çalışanlar eşit tutulur mu?

İşte bir fıkra ile ben de sizi bakın neye benzeteceğim...

Yukarıda anlattığım ressam gibi 60 yıllık ve bir dakikalık birikim ve deneyim ile daha neleri çizebi-

Bunları niye anlattım. Bazıları beni korkutmak için, “Şöyle şöyle yazma... Çebi’ye saldırmaktan vazgeç... Hazar’a sataşmaktan Hazer et... Köşenden ve yazarlıktan olursun.” diyorlar. Biliyorsunuz benim yazarlığım biraz atçılı KEL MEHMET’İN çeşme hikâyesine benziyor... Çeşmede ne yazıyordu: “Su elin, tekne elin... Çeşme kel’in”

getirdim ve kendisinin ifadesiyle bir gol atmış oldum.

Muhterem Mahmut Nedim amcama köşesinde bana yer verdiği için teşekkür ediyorum. Daha önce yazdıklarımın da gerçekten bir “Kriz” olmayıp “İşin aldatmacası” olduğunu söyleyip Mahmut Çebi amcamdan özür diliyorum.

de ben kardeşlerimle kavgaya başlayınca hemen birileri devreye girip barış gücü görevini görüyordu...

Sonra siyasiler arasında nasıl üst seviyede bakanak krizleri varsa, isimlerini veremeyeceğim; ama bizim gazetede de sevilen iki süper bakanak arasında da ufak tefek krizler oluyor; bazen babam güle güle bunların arasını bulmaya çalışıyor. Hâlâ babamın bu konuda niye güldüğünü de anlamış değilim. Her hâlde çok antika şeyler oluyordu. Tabi ben bu yazıyı yazdıktan sonra bu şakamı affettirmek için aynı isimdeki iki amcamın da ellerini öpmeye gideceğim. Siz buna ister yaramazlık, isterseniz sakarlık deyin. Ama öyle şeyler yapmadan da olmuyor işte.

- Onlar da gelemmez. Çünkü herkes beni arıyor; ben de telsiz telefonu aldım ve dolaba saklandım. Anlamıyor musun?

Tabi ben bu Şeyda Hanım'ın münasebetsizliğine benzer bir şekilde bana karşı yapılanlara çok kızıyorum. Belli ki, Şaban'ın, Şabanlığı tutmuş evi yakmış. Korkusundan mezara girer gibi dolaba saklanmış. Şimdi onu rahatsız etmenin ne manası var? Bunu ben niye anlatıyorum. Zaman zaman sakarlığımız tutuyor, sonra da saklanacak yer arıyoruz. Ama bazıları bir türlü peşimizi bırakmıyor. "La rahate fid-dünya" demişler. Evet çok doğru: dünyada rahat yoktur."

Diyeceksiniz ki: “Sen bunu niye yazdın?” Peki bunu ben yazmayayım da kimler yazsın? Babam “Bu herif yazı yazacağım diye ders çalışmıyor. Atın bunu gazeteden.” der. Karadenizli Peşmerge amca bana “Kel!” der. Yani demek ister ki, “Bu yaşta bir şeyler bulup buluşturacağım da yazı yazacağım diye uğraşmaktan, çocuk yaşında başında saç kalmayacak, öyleyse yazıyı bıraksın.” Beni “Yanlış anlamış ‘Gel!’ dedi.” demekle kandıramazlar, bal gibi böyle demek istiyor. Beni, yanlış anlayan Temel’lerden sanmasınlar.

Öte yandan annemi dinlemeyip yaramazlık yaparken kolum kırıldı. Üç haftadır alçıda duruyor. Bir geçmiş olsun diyen yok. İnsan reklâm sayfalarında bir şeyler yapar da bir taziye ilânı verir. Bunlar yetmiyormuş gibi, Yusuf Çağlar ağabeyim hiç selâm sabah etmeden, bana bir kucak kitap verir. Yani ~~son~~ biraz bunları oku da güzel şeyler yazmaya çalış demek ister. Yoksa beni işten atacak.

Şimdi söyleyin ben ne yapayım?

Ağlayayım mı; yoksa güleyim mi? Tabi bununla şunu demek istiyorum: Artık yaramazlığı bir tarafa bırakıp, hem derslerime çalışayım hem de yazılarımı mı yazayım? Yoksa her şeyi boş verip yine sokak kabadayılığını mı ele alayım?...

Siz benim yerimde olsaydınız ne yapardınız?

Neyse, Yusuf ağabeyin elindeki “Bin Bir Gece Masalları”nı gördüm. Bana “Artık oradan buradan bir şeyler apartacağına, otur da biraz kitap oku.” demek istiyordu. Tabi yaramazlıktan fırsat bulursak olacak iş. Ama ben onun kalbini kıramam ki...

Bakın size bir kıssa anlatayım:

Padişahın biri, bir gün bir dostuna “Şu işlerden bıkıyorum, beni gönül ehli insanlara götür.” demiş. O da tebdil-i kıyafet eden padişahı, birisine götürmüş. Adam küp, testi gibi topraktan yapılmış şeyler satıyormuş. Padişah üst üste dizili küp ve testilerin yanından geçerken ayağı takılmış, onlar da düşüp kırılmışlar. Adam, “Üzülmeyin efendim, kalpler kırılmasın da, varsın küpler ve testiler kırılsın demiş. Bu söz padişahın çok hoşuna gitmiş. Dostuna, “Gerçekten de beni gönül ehli bir insana getirmişsin.” diye taltif etmiş.

İşte ben de diyorum ki: “Yusuf ağabeyimin kalbi kırılacağına varsın şeytanın bacağı kırılsın. Ben de oturup kitapları her şeye rağmen okumaya çalışayım.” Tabi birilerinin kıs kıs gülüp, “Seni biliyoruz, afacanlıktan kırılmadık kolun, yarılmadık kafan kalmadı. Yine yerinde durmuyorsun, şimdi sözünü nasıl tutacaksın?” dediklerini de duyuyor gibiyim.

elinizde bir saatlik bir garanti olacak yani bir saat yaşamanız kesin olacak. Ama şu anda böyle bir garanti yok. Bir saniye sonra bile ölebilirsiniz. Niye bu çok mühim işi geciktiriyorsunuz?” dedikleri çok doğrudu. Biz de böyle olduğunu aslında biliyor, “Bu fanî dünyada her an ölebiliriz. İnsan hazırlıklı olmalıdır.” diyorduk; ama gel gelelim esas yapılması gerekeni yapmıyorduk. Bazı arkadaşlar dediler ki: “Evet çok doğru ama gel gör ki nefsimiz bizi bırakmıyor.” Gerçekten de bu sorusu ile insanları en zayıf noktalarından yakalıyordu. Kendi kendime “Bravo Yusuf Pekmezci amcama...” dedim. Ne de olsa annemin memleketlisi...

de içimden “Baba onlar bir şey mi? Ben Amerika’dayken Peterson’da öyle şamata ve gürültü çıkarıyordum ki, yıldızları taşıyorum diye kırmadık cam, parçalamadık çerçeve bırakmadım. İstersen Zinnur amcama bir soruver.” diyordum. Sonra da “Ben bir yazayım da gör bakalım.” diye içimden geçirdim ve hemen kâlemi elime aldım.

görmeye geleyim. Bu sözlerde haklı taraflar olabilir; ama hayırların yapılması için hiç olmazsa, gayret gösterenlere destek olmak için teşvik ve takdire bile ihtiyaç vardır.

Zannediyorum bütün bu işlerde dengenin korunması gerekiyor. Yoksa dünyanın fanî işlerine kapılıp gideriz ve esas mekânımız için hiçbir hazırlık yapmadan, o ebedî âleme hiçbir şey göndermeden elimiz, boş bir vaziyette bu dünyadan ayrılır gideriz.

Elimiz dünyada çalışırken, gönlümüzle manevî güzelliklere yelken açalım. Elimiz kârda olsun; ama kalbimiz Yar-ı Baki olan Allah'ımızda olsun.

Yine birileri bana; "Bizimki, yine kendisini unutup vaizliğe özendi." diyecektir; ama varsın söylesin.

larından bahsediyormuş. Fakat hızını alamayıp ilâvelere başlamış: “O içtikleri şişeler var ya, işte onlar boyunlarına bağlanacak.” demiş. Bektaşî hemen oturduğu yerden vaize “Söyler misin, o şişelerin içi dolu olacak mı?” diye sormuş. Böyle bir soru beklemeyen vaiz kızgınlıkla “Tabi, dolu olacak ve öylece...” derken Bektaşî “Deseniz ya orada da işimiz iş...” demiş. Cehennemde azap görenin elbette işi iş olmaz; ama işte Bektaşî böyle söylemiş. Hatırlarsanız bir meseleyi kendime yonttuğum için babam da bana; “Oğlum sen Bektaşî misin?” demişti.

Şimdi Zinnur Tabakçı amcamın ceza kararını okuduktan sonra da ben kendi kendine “İşim iş!... Böyle cezaya can kurban!” dedim. Size göre de öyle değil mi?

Allah’ım beni, güzel hizmetlere koşturmaktan, ıstık şahsiyetlere yakın olmaktan ayırmasın! Amin.

Biraz akıllandım, sonra kedileri, kuşları, dolmuşları taşlamaya başladım. Şimdi de dinsizleri taşıyorum, ne var bunda...

Öyle uzaktan uzaktan benimle alay edeceğinize, 'Maşallah bu çocuk akıllanmış da şimdi taşı tam gediğine koyuyor' deseniz ya. Sanki dersiniz kıyamet mi kopar...

Eh alacağınız olsun...

İMANSIZA VERİLEN ENTERESAN CEVAP

Bazı okuyucularımızın sabırsızca beklediklerini biliyorum. Şimdi hikâyenin kalan kısmını aktarmaya çalışayım: Biraz sonra o âlim kişiyi mahkemeye çağırmışlar. Kadı (o günün hakimi) demiş ki: “Size soru soran bu adamın alnını yarmışsınız. Eğer âlim iseniz, niye dosdoğru cevap vermediniz de, adamın alnını kana buladınız, size yakışır mı?” Âlim de “Efendim ben ona cevap verdim.” deyince kadı, “Bu nasıl cevaptır?” demiş. Âlim, “Peki öyleyse izah edeyim...”

Birinci sorusunda ateş, ateşi yakıp eza ve ceza verebilir mi, diyerek, ateşten yaratılan şeytana cehennem ateşinin acı ve elem veremeyeceğini iddia etti. Ben de topraktan yaratılan insana, yerden aldığım bir toprak parçası ile vurarak acı ve azap verdim. Demek aynı cinsten olan şeyler birbirine ceza ve eza olabiliyormuş.

İkincisi, o hayır ve şerri Allah yarattığına göre şer ve günah işleyenlerin hiçbir suçu yoktur demeye getirdi. Eğer bu iddiasında samimî ise, beni niçin yüksek mahkemenize şikâyet etti. Gerçekten görtüş-

yanlarına yaklaşıp, “Efendim, benim bir türlü çöze-
mediğim bazı problemlerim var. İzin verirseniz size
aktarayım da bana bir cevap lütfedin.” demiş. O
bilge şahsiyet de, “Buyurun sorun.” demiş. Adam

“Birincisi; sizler hem şeytan ateşten yaratılmıştır,
hem de şeytan cehennem ateşinde yanacaktır,
diyorsunuz. Peki hiç düşündünüz mü, ateş ateşi nasıl
yakacak?

İkincisi; siz hem hayır ve şer her şeyi Allah yara-
tır diyorsunuz, hem de günah işleyenler ceza göre-
cektir, diyorsunuz. O günahkârın günahını da Allah
yaratmıyor mu? Yaratıyor. Peki öyleyse niye ceza
veriyor?

Üçüncüsü; siz, Allah’ın her yerde hazır ve nazır
olduğunu söylüyorsunuz. Öyleyse şimdi burada
olması lâzım. Öyleyse bana Allah’ı gösterir misi-
niz?” demiş.

O âlim zat da bu sorular üzerine elini çenesine
koyup bir müddet düşünmüş. Sonra da ışıldayan
gözleriyle çevresinde bir şeyler aramaya başlamış.
Çamurken taş gibi sertleşmiş bir toprak parçasını
bulunca yerden aldığı gibi adamın alnına hızlıca
vurmuş. Şöyle de ilâve etmiş: “İşte sorularının tam
cevabı!...” Alnı kanayan adam oradan kalktığı gibi
doğruca mahkemeye kadiya gitmiş. Bu gerçekten
çok orijinal tavrın nasıl bir cevap olduğunu çözmeye
çalışırken, babam da hikâyenin diğer bölümünü
anlatmaya çalışıyordu.

bir şey göremedim. O zaman bana dedi ki: “Üstünde, Bismillah, var. Baştan Besmele ile içersin. Al-
tında da Elhamdülillah var. Yani içtikten sonra El-
hamdülillah dersin. Besmele münasebetiyle bunu da
babama aktardım. Babam hiç altta kalır mı; o da
Küçük Sözler’i getirip okumaya başladı ve bir
üçüncüyü ekleyip “ Ortasında ne varmış bakalım?”
dedi. Orada, anladığıma göre şöyle deniliyordu:

“Ortada, bu kıymetli nimetlerin Allah’ın harika
hediye ve lütufları olduğunu düşünüp anlamak da
tefekkürdür.”

hikâyesi unutturulmak isteniyor. Ben unutulmasını istemiyorum. Görüyorsunuz, bazı yerde işe yarıyor. Olsun borcumu ödeyeceğim. Söz veriyorum, tekrar gelip Türk'lerden birisinin benzinliğinde de olsa çalışıp bu işi halledeceğim. Şimdi ben Zinnur amcamın kıs kıs gülüp "Gördünüz mü korkusundan, sadece Türk'lerin benzinliğinde çalışmayı şart koşuyor." dediğini de duyar gibi oluyorum. İşte burada yazıyorum. Fark etmez, o şartı kaldırıp istedikleri yerde gerekirse Harlem'de bile çalışmayı göze alıyorum.

Fakat bunu yazdığımı görünce babam ikaz etti ve "Harlem şimdi zenci Müslümanların bol olduğu bir yer. Eski hâli çok değişmiş. Onun için belki Zinnur Bey'e bir koz vermiş olursun." dedi.

Şimdi söyleyin bana, ben daha ne diyeyim. O zaman Zinnur amcam, bir heyet kurup benim çalışmam gereken yeri tespit etsin. Sözümden dönersem, o zaman söyleyeceğini söylesin.

Yazıma tekrar baştan bir göz atan babam: "Oğlum sen neler yazmışsın. Merd-i Kiptî'nin şecaat arz ederken sirkatini söylediği gibi, bütün yaramazlıklarını sıralamışsın." dedi.

Doğru ama, ben kendimi el âleme güldüremem ki. Elbette diyar-ı gurbette yaptığım cengaverlikleri anlatmam gerekiyor, değil mi?

- Kaçınıcı Lem'a?
- 21 (7x3)
- Aslında kaçınıcı Lem'a'nın kaçınıcı notası oluyor-
- 17. Lem'a'nın 7. notası.
- Devam edeyim mi?
- Oğlum ne var bunda?
- İlkokul numaranız baba?
- 17
- Askerde kaçınıcı bölükteydiniz?
- 17. bölükte.
- Biraz daha devam edeyim mi?
- Oğlum sen Evren Paşa'yı geçmişsin. Yedi ile aklını
- Gördün mü baba?
- Bütün bunlarda ne var? Kafanı böyle lüzumsuz
- şeylerle meşgul edeceğine hayırlı bir şeylere yorsay-
- dın ya?
- Aklıma geldi ama tabi babama: "Peki öyleyse
- İsmail Yediler kim oluyor baba?" diye soramazdım
- ki!

Not: "Danışmanımız Abdurrahman efendinin hatırını kıracağıma, kurşun kâlemimin ucunu iki kez kırarım daha iyi." dedim ve fotoğrafı, köşeyi, ismi yerinden uçurdum.

“Bize taş atıyor,” diye program yapıp beni polis amcalara teslim edecekmiş. Derhal Sadettin Teksoy amcamı göreve çağırıp, onu efsunlamasını ve beni gözden ırak hâle getirmesini istedim. Sonra da bir müddet gözden kayboldum. Şimdi bu anlattıklarımı aynen babama aktarıp “Baba üç aylar hürmetine, benim yerine şunları bir yazıver, ben böyle işlerle uğraşmaktan ders çalışamadım, biraz ders çalışayım.” dedim ve yazma işini ona havale ettim. Aferin bana...

Artık yıldızlara taş atmayan Abdurrahman.

Bahçe bizden bohça sizden.....	65
Tâ o zamandan belli idi	67
Niçin fotoğrafım yok?.....	69
Kedi deyip geçmeyin	71
Aslında ilim bir nokta imiş	73
Yukarıdaki.....	75
Kimse ihanet etmesin	76
Ne olacak bu Almanyâ'nın hâli?	78
Kılıçlarını bilemekle meşgullermiş.....	80
Neden sadece Toprak dede var?	82
Bir de rehberlerimin kim olduğunu bilerseniz	84
Her ihtimale karşı, ne olur ne olmaz.....	86
Meyveş nine kadar olamadım gitti.....	87
Ruhsuz!... Duygusuz!	88
Dünya neyin boynunda?	90
Karınca kadar olamadık.....	92
Konuşmayın, kitaplara bakın!.....	94
Niçin Müslüman olmuş?.....	96
Seni ne kadar geç tanıdım.....	98
Siz niye söylemiyorsunuz?	100
Ah bir bilsen, neler kaybettin?.....	102
Selâm alırken dikkat gerekiyor	104
Ne menemmiş şu Menemen.....	106
Bir çift ayakkabı	111
Ben de birkaç yerde görünebilseydim.....	113
Senden daha düzenbazlar olabilir	115
Çift gören şaşılar	117
Nerede onlar, nerede biz?.....	119
Köpeğin bile gıybeti yasaksa	121
İbriz'den anladığım kadarıyla	123
Mücevherler mi, balonlar mı?	126

İŞİK YAYINLARI

İŞİK YAYINLARI ©

Copyright © Bu eserin tüm yayın hakları Işık Ltd. Şti. ne aittir.

ÇİTLEMBİK-2

Yayın Numarası: 110 ISBN 975-8642-37-5

ADRES : Altunizade Mah. Kısıklı Cad. Kuşbakışı Sokak

No: 4 81190 Üsküdar / İSTANBUL

Tel: (0216) 474 01 96

Faks: (0216) 474 01 55

BASKI : ÇAĞLAYAN A.Ş. Sarnıç Yolu No. 7

Tel: (0232) 252 20 97 / 98 35410 Gaziemir / İZMİR

Ocak 2005

Öitembik-2

abdullah aymaz

